

Honoré de Balzac

Kærlighed i maske

Honoré de Balzac

Kærlighed i maske

eBibliotek 1800

2023

Ophavsret og brugsbetingelser

Copyright and conditions of use

Forord

Et værk af Balzac, som har fået lov til at henligge ukendt for verden i mere end et halvt århundrede, kan lyde besynderligt, lige til formodninger om en eller anden mystifikation, et litterært falsum, eller lignende.

Til alt held for vor litterære samvittighed såvel som frem for alt for den franske udgiver af det posthume arbejde, er alle tvivl om nærværende, lige så åndfulde som elskværdige lille fortællings værd også som en ægte Balzac, allerede af de foreliggende omstændigheder ved dens opdagelse fuldstændig bortvejret.

Æren for opdagelsen tilkommer en fransk litteraturgransker, Lucien Aubanel, som har hentet det interessante originalmanuskript frem fra den nuværende hertug af Dinos store, gamle familiebibliotek. Manuskriptet er derpå atter af hertugen velvilligt overladt et parisisk forlæggerfirma til udgivelse i bogform, og tilladelsen hertil har han samtidig ledsaget med en del oplysninger, sin egen ejendomsret til manuskriptet vedrørende, som netop her er af den største interesse, fordi det også er gennem disse, at alle ængstende tvivl om dets ægthed straks og for altid vil være bragt ud af verden.

Hertugen skriver:

"Som en intim omgangsven i huset hos min mor, den daværende hertuginde af Dino, født de Saint-Aldegarde, havde Balzac sat sig i hovedet at lægge sit venskab for hende for dagen gennem en foræring, som måtte henregnes blandt de absolut

usædvanlige og – "originale". I denne hensigt var det da, han skrev sin *L'Amour masquè* og overrakte min mor manuskriptet, med en hjertelig tilegnelse og i en indbinding, som ikke bare glimrede ved sit fine kunstneriske udstyr, men også udtrykkeligt angav romanen som eneste-eksemplar, tilhørende hertugindens bibliotek.

Her har så dette siden – i over et halvt århundrede nu! – hvilet, ukendt af verden, men ikke desto mindre samtidig i det bedste litterære selskab, fordi det ved sin side har haft andre, heller ikke offentligt udgivne manuskripter af Alfred de Musset og Eugène Sue, der ligesom Balzac havde givet deres venskab og deres ærbødighed for hertuginden denne udtryksform, som stemte så godt med tidens romantiske tendenser i det hele ..."

Med disse kendsgerninger angående "*Kærlighed i maske*" for øje overlader vi trygt fortællingen i sig selv til læserens opmærksomhed og interesse.

Holger Sinding.

1

Paris ved midnat, og alt er lystighed, bevægelse, liv og latter. Men så var det jo også fastelavnsaften!

Den unge kavalerikaptajn, Léon de Préval, havde på det store operabal allerede tilbragt mere end en time med at albue sig frem gennem stimlen af maskeradegæster, der bølgede hid og did i hinanden stadigt krydsende hidsige strømretninger. Han kendte ingen her, sad heller ikke inde med nogen forståelse af de mere end tvetydige morsomheder fra kvindelige masker, der kom ham i møde. Halvkvalt af støv og varme og til sidst aldeles ør af de højrøstede, skrålende stemmer omkring sig, måtte han atter og atter spørge sig selv, hvad i alverden det kunne være for en morskab, man fandt i dette, mens han for sin egen part kun mere ivrigt end nogensinde søgte at albue sig frem mod udgangen for at slippe væk.

I dette øjeblik kom to maskerede damer ned ad trappen fra salonen, som ikke alene ved deres dragter, men også ved en fremtrædende ynde i væsen og skikkelse straks tildrog sig hans opmærksomhed. Til dem sluttede sig en umaskeret herre, som bød dem hver en arm. Der havde lydt en høj, beundrende mumlen omkring de to, samtidig med at en flok unge galninge straks stod rede til at følge i damernes kølvand og sendte dem galante tilråb.

Léon gjorde som disse og fulgte efter, og mængden af nysgerrige, som strømmede til, voksede for hvert øjeblik. Og denne stimmel stødte tilmed på sin vej mod en flok karaktermasker, som også havde samlede deres skuelystne

omkring sig, og i det virvar som opstod derved, så den ene af de to damer – efter alt at dømme netop den yngste og smukkeste af dem – sig pludselig skilt fra sit selskab. Som hun stod der og spejdede uroligt omkring sig efter en beskytter, standset hendes blik tilfældigvis ved Léon, som interesseret havde fulgt med, og nu greb hun ham ivrigt i armen.

"Kære," sagde hun med skælvende, blød stemme, "hjælp mig med at komme væk herfra og finde mine venner igen, så er De rar."

"Skønne maske," svarede Léon, "befal over mig og vær endelig ikke bange. Nu skal De tage min arm og betro Dem ganske til min omsorg."

Dermed stak han hendes arm ind under sin egen og skød med den ledige hånd alt til side, som kom i vejen for dem, mens han førte hende op til den store foyer, hvor han først fik hende bragt mageligt til sæde, for derpå at ville løbe bort efter lidt forfriskninger til hende, da hun med et blik standsede ham.

"Bliv hellere her," sagde hun. "Jeg skammer mig egentlig over at have givet efter for en så latterlig frygt," tilføjede hun.

"Og jeg," svarede Léon, "velsigner den, fordi den har skænket mig den lykke at blive foretrukket frem for alle andre til Deres beskytter."

"Jeg må indrømme," smilede hun, "at De her har gjort mig en tjeneste, som jeg er Dem meget taknemmelig for. Jeg bønfalder endda om Deres fortsatte beskyttelse og hjælp til at finde mit selskab igen."

"Hvad for noget? De vil allerede forlade mig? Men selv om det så kun var af taknemmelighed, nogle få minutter må De dog i det mindste indrømme mig?"

"Af taknemmelighed altså! ... godt, så lad os tale lidt sammen," svarede hun muntert.

De havde atter sat sig, og nu gik konversationen en tid let og fornøjeligt og med mange galante udvekslinger mellem dem.

Så faldt det atter den elskværdige maske ind, at hun måtte se at finde sine venner igen.

"Men hvem er de da, disse venner?" spurgte Léon. "En moder, en søster, eller måske en ægtemand?"

"En mand? ... Nej, gudskelov!"

"De er altså ugift?"

"Jeg er ... ikke længere gift."

"Hvad for noget? Enke allerede? Hvor jeg beklager Dem!"

"Og hvoraf slutter De, at jeg skulle være at beklage? Er de da sådanne ømme, brave og hensynsfulde mennesker, alle disse ægtemænd? Findes der overhovedet en eneste blandt dem, som har fortjent at blive savnet?"

"Hvilken fordømmelse! Lykkelig, ja, tusindfold lykkelig den, som det engang bliver forundt at bringe andre, mildere og mere retfærdige følelser til at fremspire i Deres hjerte."

"For en mand!? Må Gud bevare og beskytte mig fra dét!"

"Med andre ord, det er Deres agt for altid at slukke ethvert håb for den vrimmel af tilbedere, som utvivlsomt ..."

"Denne vrimmel eksisterer ikke. Jeg er netop kommet hertil fra Vestindien og kender ingen."

"Ingen? ... Må jeg da, o, skønne maske, få lov til at indtegne mig selv hos Dem som den første i skaren såvel som den Dem mest hengivne og mest trofaste –?"

"Trofaste –? ... Ih, du store –! ... Jeg forlader Dem omgående, hvis De fortsætter i den dur."

"Om min trofasthed –?"

"Ja! Fordi denne trofasthed ikke er andet end en lænke, som d'herrer figurerer med, til de har fået den sikkert slynget om arme og ben på – *os*. Men nu er jeg fri, – i et og alt min egen! – og det agter jeg at blive ved med. Den mand er ikke født, som skal få mig til at bryde min ed!"

"Da føler jeg mig for min part slet ikke fri mere, og jeg sørger ikke over det. Om *mine* arme og ben er lænken lagt og De vil ikke kunne forhindre mig i at elske Dem og – håbe!"

"For Guds skyld, så ti dog med den snak! Jeg *vil* ikke have, at man elsker mig, jeg tillader ikke, at man fortæller mig det, og frem for alt ikke, at man ... nærer håb."

"Men så svar mig da, ufattelige, grusomme maske, hvad *er* Deres mening med dette? Hvad skal jeg gøre, hvad skal jeg tage mig til for i det mindste at vække Deres medlidenhed?"

"Vær ikke en tåbe og ingen bedrager! Udtøm Dem ikke i overdrivelser over, hvad De næppe endnu har følt, og bild Dem frem for alt ikke ind, at De får en kvinde med omløb i hovedet til at ændre beslutning bare for nogle romantiske, ømme talemåders skyld, som ikke engang er alvorligt ment. Med tålmodighed, ærbødig undergivenhed og tavshed derimod, og stadig med den fulde alvor i min egen beslutning for øje, hvem ved, om det muligvis ikke *da* en dag ..."

"Om det ikke da en dag –!? Guddommelige maske, bestem i et og alt over min skæbne! Jeg adlyder; jeg er ærbødig, undergiven, tavs og tålmodig og lover alt!"

De glødende ord var ledsaget af et blik på hende, som tindrede af forelskelse og spirende håb. Men ganske vist kun på denne ærgerlige silkemaske, hvorfra imidlertid hendes

strålende store, kulsorte øjne lyste ham blidt i møde, samtidig med at de lod til med rolig eftertanke at studere ham indgående.

Og nu spurgte hun med en adspredt mine og uden mindste hensyn til den voldsomme lidenskab i hans forsikringer, mens hun pegede på kaptajnsdistinktionerne på hans frakkeærme:

"De bånd der, de betyder vel, at De er i tjeneste, tænker jeg?"

Denne koldsindighed bragte ham i den grad ud af fatning, at han kun kunne svare med en bekræftende hovedbøjning.

"Hvilket regiment?" vedblev hun.

"Kaptajn ved sjette kavaleriregiment!" svarede Léon, temmelig perpleks.

"De opholder Dem måske her på orlov? De har Deres familie her i Paris?"

"Nej! Mine nærmeste er hæderlige, velansete provinsmennesker, som befinder sig temmelig langt herfra og ikke er synderlig formuende. Jeg er kommet her med mit regiment og – ganske som Dem, De alt for elskværdige maske! – for kun et par dage siden. Ligesom De er også jeg ukendt i Paris, er løs og ledig som De, og det er alene tilfældet, som i aften har ført mig herhen, og som har ladet mig tabe mit hjerte, min frihed og fred til Dem."

"Og til gengæld, ikke sandt, i mig har ladet Dem finde et uhyre af grusomhed og utaknemmelighed? Å, disse tunge, forslidte talemåder! ... Da skal jeg for min part så sandelig yde samme tilfælde betydelig mere retfærdighed; det er tværtimod et særdeles heldigt tilfælde, som jeg nu allerede begynder at tro, har gjort mig en virkelig tjeneste ved at føre os sammen her. Og

at det alene er *det*, jeg nu en dag kommer i gæld til for den eneste lille ting, som endnu mangler i min lykke."

"Tilbedelsesværdige ukendte," råbte Léon, "å, hvorfor må jeg ikke kaste mig for Deres fødder, for der at tilsværge Dem, hvorledes Léon de Préval i ydmyg og taknemmelig underkastelse vil gøre alt for at have fortjent denne tilståelse fra Deres læber?"

"Tilståelse? ... Hvad for en tilståelse?" spurgte hun. "Der ser man straks disse mandfolk, hvor de gør sig indbildninger."

"Det skulle altså være mig forbudt at føle mig blot en smule smigret ved en udsigt til det, som er mit mest brændende håb? Svar mig da hellere: Ville det også være for meget forlangt af mig, hvis jeg gerne ville lære den fortryllende person at kende, som her gør sig en fornøjelse af at lege med mig? Kunne det ikke blive mig tilladt at løfte lidt på denne maske, som så skinsygt berøver mig synet af Deres ansigtstræk?"

"Som ikke turde være så allerværst –?"

"Å, om jeg for blot et eneste sekund fik lov at beskue dem, læse i dem ...?"

"Men mine øjne da? Kan De ikke læse i dem?"

"De er vidunderlige! Men hvis nu også et yndigt smil ...?"

"Nej," svarede hun, og hende tonefald var pludselig blevet alvorligt og mere køligt end før; "De vil aldrig få mig at se, aldrig lære mig at kende, aldrig komme til kundskab om noget, som vedrører mig."

Léon stod som forstenet, så brast det ud af ham: "Har man set magen til ufattelige luner og påfund! Men for mig yderligere at opholde Dem her, madame, ville jo således være fuldstændig meningsløst, og jeg forstår, at hvad De ønsker, er snarest muligt

atter at træffe sammen med Deres selskab. Lad os derfor skynde os med at opsøge dem, og ..."

Hun afbrød ham uden at have fæstet nogen opmærksomhed ved hans vredesudbrud, idet hun i en drømmende, tankefuld tone gentog:

"De hedder altså Léon de Préval? Kaptajn ved 6. kavaleriregiment? Og De vil blive liggende i Paris i nogen tid?"

"Hvad interesse kan den ting have for Dem, grusomme maske, siden De jo slet ikke vil se mig igen? Siden De ..."

"Vil jeg ikke –? ... Hvor har du nu *den* idé fra? Det er sært, hvor lidt der skal til for at forvirre begreberne hos disse åh så kloge mandfolk! Jeg vil i den grad gerne se Dem igen, at ..."

De blev i det samme afbrudt af et pludseligt udråb af en damestemme bag dem:

"Men, du store Himmel, hvor har *du* dog holdt til så længe –!? ... Det er da sikkert mindst et par timer, vi nu forgæves har gået på jagt efter dig."

Den talende var den skønne maskes ledsagerske fra tidligere, som var sammen med deres kavaler. Og nu blev der naturligvis genfindelsesglæde med adskillige beretninger om aftenens begivenheder.

"Jeg er næste segnefærdig af bare fortvivlelse og træthed," erklærede veninden nu, "og jeg beder dig som en nåde om, at vi kommer væk herfra."

"Gerne for mig," svarede den anden; "heller ikke jeg har mere her at bestille lige nu, tror jeg."

"Allerede!?" råbte Léon. "Vil De da i det mindste give mig lov til at følge Dem til Deres vogn?" Han bød hende armen, som hun tog imod, og de forlod stedet i hælene på det andet par.

"Hør," tog Léon straks atter tråden op fra før; "lad mig for al barmhjertigheds skyld ikke gå glip af den dejlige betydning af, hvad De før var ved at sige, men som De ulykkeligvis blev afbrudt i. Talen var om atter at få Dem at se! Men hvor, hvornår og hvorledes? ... Glem ikke, at om et øjeblik vil jeg kun have erindringen om Dem tilbage. Vil De ikke til denne knytte en stråle af håb?"

"Man vil altså ikke spille Othello mere?"

"Vær nu rar og hold op med Deres ondskabsfuldheder! ... Om et øjeblik er De sluppet mig af hænde, og hvorledes vil jeg så være i stand til –?"

"Men der kunne jo findes en mulighed for, at De atter mødte mig her, ved midfasteballet?"

"Først om tre uger? ... Det vil være som tre århundreder for mig!"

"Om tre uger, ja, eller – måske aldrig."

"Jeg vil være død forinden af kedsomhed og længsel."

"Det ville komme til at gøre et dybt skår i mine hensigter."

"Deres hensigter –?"

Man var imidlertid kommet til udgangen, hvor i samme øjeblik en ekvipage kørte op, som det i den dårlige belysning var Léon umuligt at skelne hverken farven eller vognens våbenskjold på. En sort tjener var steget af og holdt vogndøren åben.

"Tør jeg i det mindste gøre regning på, at De vil have medynk med mine lidelser?" spurgte Léon.

"Jeg vil snarere tro, at De kommer til at holde mig mere end nok beskæftiget."

Med disse ord til afsked gled hun adræt ind i vognen, som derpå straks fo'r afsted med lynets hastighed og forsvandt for Léons øjne med sin gådefulde ejerinde. Vende tilbage til ballet igen gad han ikke og tog i stedet vejen hjemefter til sig selv, med hjerne og hjerte i lige voldsomt oprør, mens han atter i erindringen gennemgik sin oplevelse og gjorde sig bebrejdelser for, at han intet havde forsøgt for at sikre sig eventyrets fortsættelse.

"Hvis jeg blot forstod, hvem hun kunne være, denne lige så forunderlige som bedårende lille dame?" fortsatte han sine funderinger. "At hun skulle være en almindelig kokotte, umuligt! Det fremgik tydeligt nok alene af den fornemt reserverede, næsten stolte sikkerhed i hendes holdning og væsen. Men hvad er så hendes hensigter? Hvorfor tænde forhåbninger hos mig i det ene øjeblik for at slukke dem i det næste? Men en hensigt *har* hun med mig; hun forhørte sig jo angående enkeltheder i mine forhold; gensynet os imellem kan blive til en lykke for hende? ... Nej! Jeg kommer aldrig til at se hende mere, kommer aldrig til at lære hende at kende! ... Enden på visen er måske simpelthen, at hun blot har haft mig til bedste? ... Å, hvis jeg troede på *det*, hvor jeg skulle vide at hævne mig! ... Jovist så! ... Men på hvem og hvorledes? ... Og om hun nu slet ikke kommer til det omtalte bal, og jeg allerede derved har tabt ethvert spor af hende? ... Å, skammeligt! ... At hun er fortryllende, det er der ingen tvivl om! ... Alene hendes herlige skikkelse! Slank og samtidig fyldig, med de mest forførende former! Og så øjnene og stemmen, så smeltende blød og sonor! Og som hun gnistrede af ånd i sin samtale! ... Om tre uger, sagde hun? ... For mig tre evigheder! som jeg imidlertid skal

udnytte til at forsøge at finde hende igen! ... Skønt det for øjeblikket måske ville være nok så klogt, om jeg i stedet forsøgte at få mig lidt søvn ...?"

Det sidste ville imidlertid ikke lykkes Léon denne nat. Han var derfor tidligt på benene igen næste morgen for straks at tage fat på sine efterforskninger.

2

Hele den påfølgende uge gik for Léon med en rastløs jagt, gade op og gade ned, gennem butikker, teatersaloner og konditorier, efter hvert evige skørt, som forekom ham i holdning og figur at minde om hans ukendte. En jagt, som fik ham til at begå næsten ligefremme uforskammetheder, forresten uden noget resultat bortset fra at overbevise ham om det ørkesløse i hans anstrengelser. Hans selvtillid var i den derpå følgende uge allerede tilstrækkelig kølnet, og da han gik ind i den tredje, spurgte han sig selv, om det virkelig var anstændigt for ham på den måde at lade sig benytte som legetøj for en koket flanes luner, som oven i købet måske kun legede skjul med ham på denne måde for rigtigt at kunne nyde hans forlegenhed?

Men i dette øjeblik var det også, en billet blev afleveret hos ham med følgende indhold:

> "Hr. de Préval vil sikkert ikke have glemt, at man venter ham på operaballet, torsdag klokken ét under uret."

Det var, disse få linjer gav alle hans ønsker og håb fra tidligere nyt liv. Og de tolv midnatsslag havde på den angivne aften næppe klinget ud fra uret deroppe, førend Léon befandt sig på post under det, mens han næsten skælvede af den glødende elskers utålmodighed og en ikke mindre voldsom nysgerrighed.

Allerede havde han i denne sindstilstand ventet forgæves i over en time, da endelig den tilbedte røde domino strøg tæt

forbi ham, sagtnede sin gang for at lade sit selskab passere videre og derpå stak sin arm fortroligt ind under Léons, som straks var faret op for at tilbyde den. Hvor han trykkede den ømt ind til sig, denne arm, så blød og rund! I sin henrykkelse over gensynet og svulmende som han atter følte sig af lykke og håb, udmalede han i veltalende ord for hende alle sine lidelser, sine forgæves efterforskninger, sine ængstelser og sin utålmodighed. Hun lyttede roligt til hans ordstrøm, men afbrød ham efter nogen tid med denne bemærkning:

"Så har jeg været heldigere end Dem. For jeg har fået alt at vide om Dem, som var mig af vigtighed."

"Om ... mig?"

"Om Dem ja! Jeg har fået alle Deres egne udsagn bekræftet, og jeg ved endnu mere: at De har vundet Dem Deres kammeraters venskab og Deres overordnedes agtelse. De har endvidere ord for at være en mand af ubetinget hæderlighed, selv overfor kvinder, og ubrødeligt at holde det løfte, man engang har afkrævet og modtaget af Dem."

"Naturligvis, der er jo min pligt! Men, kære, lad os hellere komme tilbage til spørgsmålet om min lykke! De beskæftiger Dem således med min person? De har tilmed ofret mig tilstrækkelig interesse for at få opklaret, om jeg skulle være det gode indtryk, jeg har givet Dem, værdig? Og De har i den anledning søgt oplysninger –?"

"Javist! For de er mig en nødvendighed i forbindelse med mine planer!"

"Men disse planer –? Jeg får vel også lov til at blive indviet i dem? Å, tilbedte maske, om De nu på engang kunne kaste al mistro overfor mig overbord, give Dem til kende for mig og

dermed gøre en mand, som blot venter på et ord fra Deres læber for at give sig helt i Deres vold, til det lykkeligste af alle mennesker?"

"Jeg ville blive meget vred på Dem, hvis De skulle prøve på ..."

Léon blev ved denne besked siddende stum et øjeblik, så brast det ud af ham:

"Hvortil denne grusomme leg med mig? Hvorfor lægge mig på pinebænken med disse skift mellem godhed og grusomhed? Det er den sidste karnevalsaften i aften, og tro ikke, at De mere undslipper mig. Jeg klynger mig til Dem overalt og skal følge Dem i hælene overalt, lige til jeg får fuld sikkerhed for at komme til at se Dem igen, få lov til at lægge mit hjerte og mig selv for Deres fødder og lære Deres planer med mig at kende."

"For Guds skyld, nej, nej, nej!" svarede hun heftigt. "Hvad jeg frem for alt må have forsikret mig fuldstændig om, er netop, at De vil vise Dem blindt lydig og fornuftig. Der er betingelser, jeg først må forelægge Dem og på hvis nøjagtige opfyldelse, jeg først må have fået Deres æresord, skriftligt og med Deres navn og segl under."

"Mit æresord, under eget navn og segl?" gentog Léon, i forståelig forbavselse over den højtidelige tone i et krav som dette til ham, og det i disse omgivelser oven i købet, på et operabal.

Han blev samtidig opmærksom på en vis forlegen adspredthed hos hende, mens hendes barm bølgede i synligt sindsoprør. Ja, han indbildte sig tilmed, at hun blev rød under masken, og i det blik, hun omfattede ham med, lå også noget tvivlrådigt, ængsteligt.

Næsten sikker på at tvinge hende til overgivelse ved at forcere sine angreb, blev Léon glødende ved:

"Fortryllende, gådefulde maske, så lad det da blive efter Deres ønske! Jeg skriver under på alt og gentager min ed til Dem fra sidst: at vise mig lydig, ærbødig og diskret. Jeg har på forhånd antaget alle Deres betingelser; kun at der til gengæld sikres mig selv det berusende håb om et snarligt gensyn med Dem og af besiddelsen af den, som ..."

"Det sidste turde blive en nødvendighed, ja," bemærkede hun, men i samme åndsfraværende tone som før og snarere som led i en tankegang hos sig selv end som svar på Léons ildfulde bøn.

Men dette agtede *han* ikke på! Han klamrede sig til svaret i sig selv, som atter havde sat ham i fyr og flamme.

"Å, hvilken lyksalighed!" jublede han, "kom, tilbedelsesværdige ukendte og sæt kronen på Deres godhed ved straks at forsvinde med mig, bort herfra, væk fra den utålelige stimmel omkring os. Og giv mig derpå også lov til at lade den falde, denne forhadte maske foran Deres ansigt! så jeg frit kan få lov til at høre Deres befalinger og mere uhindret end før forny overfor Dem min brændende kærligheds løfter og tilsagn."

Han havde samtidig trukket hende kærtegnende ømt ind til sig, da hun pludselig atter drog sig væk fra ham. Hun tog også sin arm til sig og svarede ham i en afvisende kold og rolig tone, mens hendes hele væsen overfor ham atter blev præget af denne selvfølelse, som lod til at ligge hende i blodet:

"De forløber Dem, hr. de Préval, og det på det mest utilladelige! De både sårer og fornærmer mig med alle disse

unyttige tilnærmelser i Deres taktløse nærgåenhed. Jeg er først og frem for alt ikke, hvad De vover at antage mig for, og jeg burde kunne forlange betydelig mere selvbeherskelse, klogskab og hensynsfuldhed hos Dem. Ikke desto mindre skal jeg slå en streg over Deres forløbelser her, som jeg på den anden side godt kan indrømme, at jeg delvis ved det usædvanlige i min egen optræden muligvis har givet anledning til. Men så skal De også i et og alt bøje Dem under samtlige af mig opstillede krav til Dem. De vil i morgen høre fra mig og erfare mine betingelser. Indtil da må De have tålmodighed og rolig hengivelse i Deres skæbne."

Med disse ord styrtede hun ud i stimlen for at smutte væk fra ham, men Léon fulgte lynsnart efter.

"Nej, bild Dem ikke ind, at De således slipper fra mig," råbte han. "Grusomme væsen som De er, som først tænder mit hjerte i brand og bringer min hele indbildningskraft i det vildeste oprør for derpå at forlade mig!"

"Så følg mig til min vogn," befalede hun med en vis myndighed i tonen.

Léon stak atter ivrigt hendes arm ind under sin og begyndte på en frisk med sine bønner og beklagelser, men uden at få mindste svar på dem.

Ved udgangen stod den sorte trofast på vagt og ventede, og Léons ukendte forsvandt ind i vognen med denne sidste trøst til ham:

"I morgen altså! De kan stole på mit ord!"

"Men så lad mig i det mindste få lov til gøre Dem selskab til Deres hôtel," tiggede Léon og ville allerede sætte en fod på trinbrættet, da hun i det samme kort kommanderede:

"Luk døren og kør til!"

Og døren blev slået i lige for næsen på ham, og for anden gang så han alle sine drømme og forhåbninger forsvinde i mørket sammen med den gådefulde genstand for dem.

3

Leons utålmodighed i ventetiden den påfølgende dag kan enhver forestille sig. Hvorledes han atter og atter i dagens løb var inde og vende derhjemme, – i håb om at finde ... et brev! Og hans fryd, da man endelig havde et til ham! Men derpå hans forbavselse ved indholdet, der lød som følger:

> "Hr. de Préval syntes i går at interessere sig livligt for et gensyn med den dame i en rød domino, som han underholdt sig med på operaballet, og han lovede i samme forbindelse villigt at bøje sig for de fordringer, som ville blive stillet til ham for opfyldelsen af hans ønske.
>
> Her ser han da foran sig de betingelser, under hvilke han må hengive sig for at kunne nære håb om at opnå, hvad han så ivrigt har efterstræbt:
>
> 1. Hr. de Préval må findes hjemme hos sig selv ved tolvtiden i nat. En dertil betroet mandsperson, som han allerede tidligere har set, vil der indfinde sig for i vogn at føre ham til hans bestemmelsessted. Forudsætningen herfor er imidlertid, at hr. de Préval samtykker i at bære bind for øjnene.
>
> 2. Han må ikke stille spørgsmål af nogen slags til sin fører, ej heller forsøge at bestikke ham, (hvilket forresten ville være spildt umage). Han har bare lydigt at følge, hvor han føres hen.
>
> 3. Han vil frem for alt blive forpligtet til ingen støj eller skandale at gøre, ikke komme med indvendinger mod det

rådende mørke eller prøve på at bringe den person, i hvis selskab han skal komme til at befinde sig, til at bryde den tavshed, hun har bestemt sig for.

4. Når hans ledsager derpå efter en tid igen indfinder sig for atter at føre ham til hans vogn og hjem igen, må dette ske under nøjagtig de samme forholdsregler som ved hans ankomst. Også da må han give afkald på at skaffe sig lys i de gåder, som måtte skjule sig bag alt dette. Han skal kun tålmodigt afvente de oplysninger, som det hermed højtidelig tilsiges ham, til sin tid vil blive ham meddelt.

5. Går hr. de Préval ind på disse betingelser i et og alt, skal han afgive sin erklæring herom på foden af dette papir og i lukket konvolut aflevere det hos husets portner, hvor det vil blive afhentet."

Leon blev efter gennemlæsningen af dette ejendommelige dokument længe stående som forstenet, i den grad havde det forbløffet ham. Så meget, at han ligefrem, – i et kaos af spekulationer, – ikke vidste, hvad han skulle føle eller tænke ved det.

Hvorledes f.eks. bringe de mange højtidelige forpligtelser i denne ejendommelige "traktat" i samklang med de oplysninger, som blev lovet ham?

Uafladeligt gentog han for sig selv, hvor det ville være lige så dumt som uforsigtigt af ham at skrive under på forpligtelser som de her foreskrevne eller overhovedet indlade sig på et så tvivlsomt eventyr. Det henrivende billede af "den røde domino" stod imidlertid ikke af den grund mindre lokkende for hans erindring og hendes livlige samtale med ham ligeledes. Og hertil sluttede sig så endelig den ejendommelige

selvmodsigelse mellem så megen afvisende kulde og – så megen svaghed, for slet ikke at tale om det ejendommeligt pikante i den hele situation i sig selv! Det var ikke blot hans nysgerrighed, som her blev sat på den voldsomste prøve, men hans egenkærlighed ikke mindre – en prøve, han følte, han ikke kunne stå for. Og det til trods for at også forestillingen om, at der kunne være fare for hans personlige sikkerhed forbundet med på denne måde at lade sig af en ukendt person bringe til et ukendt sted, med sit æresord på at ville give sig tilfældet helt i vold – at også muligheden for dét i et øjeblik fløj ham gennem hovedet. Men også i denne mulighed fandt han kun en fristelse mere.

"Nej!" sagde han til sig selv; "jeg viger ikke tilbage! For en i den grad henrivende dejlig belønnings skyld som den, der her er mig tilbudt, tør man nok risikere både to og tre dumheder!"

Han afskar alle yderligere betænkeligheder med disse ord, som han i lidenskabeligt hastværk kradsede ned på den til dem afsatte plads:

> "Samtlige mig pålagte forpligtelser antaget, idet jeg på æresord lover, at de vil blive efterkommet på den mest samvittighedsfulde måde. Kun må jeg bede om at få lov til at bære min kårde."

Med denne tilføjelse fra Léon blev brevet afhentet igen samme aften, og allerede påfølgende morgen modtog han en ny billet, kun med disse ord:

> Kården er tilstået Dem, skønt hr. de Préval hverken hvad

angår hans ære eller sikkerhed har noget at frygte.

Hvor dog denne dag sneglede sig afsted for ham!

Klokken var allerede næsten to om natten, da han i pludselig spænding standsede sin rastløse vandring op og ned ad gulvet hjemme hos sig selv ved lyden af en vogn, som standsede lige udenfor hans egen gadedør.

Han spændte sin kårde på og styrtede ned ad trappen for at blive mødt af den sorte fra tidligere, som fulgte ham til sæde i vognen og derpå i sit sære blandingssprog, men i de ærbødigste udtryk, bad om lov til at give ham bind for øjnene, hvad Léon straks tillod ham.

Så kørte vognen bort og op og ned gennem en hel del gader, til den efter ordre fra den sorte atter holdt stille. Léon blev af sin fører hjulpet ned fra vognen og fik følge ham omkring hundrede skridt ned ad den gade, de befandt sig i. Her trådte de indenfor et sted og steg tre eller fire trappetrin op. Siden gik vejen, så vidt han kunne forstå, gennem et par store saloner og derfra ind i et værelse, hvor atmosfæren var som mættet med en vidunderlig mild og fin parfume. Her blev bindet fjernet fra hans øjne, men han befandt sig i et dybt mørke, hvor han end vendte sig, indtil han endelig i værelsets baggrund fandt døren åben ind til et luksuriøst udstyret boudoir, som lå i det dæmrende matte skær fra en lampe af alabast.

Han havde fremdeles sin sorte følgesvend ved siden af sig, som nu med en lukket blændlygte i sin ene hånd med den anden pegede på boudoiret og derpå forsvandt med disse lavt fremhviskede ord:

"På æresord og tavshed!"

Leon lagde sin kårde fra sig og trådte i skælvende hastværk indenfor.

Og der, i halvt liggende stilling på en lav chaiselong, så han foran sig en tilsløret kvinde i et simpelt negligé.

Hende! ... Hans egen skønne ukendte fra maskeballet!

Han kastede sig for hendes fødder.

"Min lykke gør mig som beruset!" stønnede han. "Men ... men ... hvorledes!? De nægter mig fremdeles synet af Deres ansigtstræk? ... For al barmhjertigheds skyld, ingen mysterier, ingen tilsløring mere fra nu af!"

Dermed førte han en heftig, utålmodig hånd op til hendes ansigt. Han blev heller ikke i mindste måde forhindret i sin hensigt, men ... i samme sekund gik lampen ud!

Og for det samme diskrete mørke vil også vi respektfuldt bøje os, og ikke prøve på at kaste noget nysgerrighedens lys over, hvad de nærmeste timer bragte Léon i opfyldelse af alt, hvad selv hans dristigste lykkedrømme havde foregøglet ham.

Men endelig lod en ganske svag støj sig fornemme gennem mørket derinde. En eller anden hemmelig dør var blevet åbnet, hans ukendte elskede pludselig forsvundet og Léon var alene.

I samme øjeblik viste den sorte sig atter, for i en ærbødig tone at anmode ham om atter at lade sig binde for øjnene og følge ham.

"Aldrig!" svarede Léon afvisende heftigt. "Jeg forlader ikke dette sted, før jeg med mine øjne har set denne tilbedelsesværdige skabning, eller førend jeg har fået ..."

Her blev hans ordflom standset ved lyden af en blid kvindestemme tæt ved:

"På æresord og tavshed!"

Léon styrtede mod den side af boudoiret, hvor stemmen kom fra, men kun for at finde en væg mellem denne og sig selv. Da han derpå med fingrene følte sig frem langs væggen, stødte de på en vel aflukket dør, under hvilken han anede et glimt af et lys, som hurtigt fjernede sig og forsvandt.

"Grusomme!" råbte han igennem døren, men forresten uden at hæve stemmen. "Stands blot et eneste øjeblik; kun et eneste ord ...!"

Da lød den sortes stemme, og det i en mere bestemt tone end hendes:

"På æresord og tavshed!"

"Rigtigt!" Léon sænkede sørgmodigt hovedet. "Mit ord binder mig; hvad man har lovet, må man holde! Må jeg da i det mindste fra min side kunne stole på, at man også med hensyn til det løfte, som under æresord er mig skænket, vil lægge en lignende ordholdenhed for dagen."

Han fik atter bindet for øjnene og blev af sin fører bragt tilbage til den ventende vogn. Ikke længe efter befandt han sig atter hjemme hos sig selv som et bytte for de mest skiftende sindsstemninger, lige fra den vildeste henrykkelse ved de berusende erindringer, til den dybeste nedslåethed over afslutningen på episoden, mens han atter og atter spurgte sig selv, om det hele ikke blot havde været en drøm?

Og til sidst faldt han endelig i en søvn, i hvilken han fortsatte drømmen.

4

Hvem kan imidlertid forestille sig Léons uro og sjælekvaler, da der nu gik flere hen, så én uge, to uger, tre uger, mens hans tilbedte ukendte stadig ikke lod høre fra sig, ja, endog ikke ulejligede sig med at lægge en beroligende hånd på hans utålmodighed!

Og hvor blev denne fuldstændige tavshed ham ikke til sidst uudholdelig!

"Skulle det virkelig forholde sig sådan," sagde han til sig selv, "at man her har taget min loyalitet og æresfølelse til indtægt for et lunes, et løst indfalds skyld hos en ganske almindelig kokette uden principper og karakter? ... Å, nej, nej, nej! Lad mig ikke blive uretfærdig og utaknemmelig! Følte jeg måske ikke selv, hvor hendes hjerte hamrede af frygt mod mit? Å, guddommelige veninde, hvorfor skjule dig for mine lidenskabeligt henrykte omfavnelser? Og hvorfor lede mig op til lykkens højeste tinde for i næste nu at styrte mig hovedkulds ned i tilintetgørelsen? De erindringer om en lyksalighed ud over al forstand, som endnu får det til at svimle for mig, har de da ingen indflydelse kunnet udøve og efterlade hos dig?"

Han skulle imidlertid omsider en dag blive afbrudt midt under en af disse trøstesløse udgydelser over den hemmelighedsfulde skønne ved et brev, som blev afleveret hos ham, og som næsten kunne synes at være givet ham som et direkte svar fra hende på hans spørgsmål. Brevet var nemlig fra den samme hånd, som tidligere havde dikteret ham sine

betingelser, og det var derfor også i skælvende glæde, han rev brevet op.

Et brev af – *dette* indhold! –:

"Hvilke illusioner kommer jeg ikke her til at styrte i grus! til at slukke hvor mange brændende håb? bringe, hvor mange stolte indbildninger til at briste og blegne?

De har indbildt Dem at være den sejrende Cæsar og har spillet den lydige underkastelses rolle i stedet. De har i Deres egenkærlighed troet at kunne smigre Dem med at have udøvet en uimodståelig magt over en svag kvinde, mens det i stedet er Dem, som har måttet bøje og føje Dem efter *hendes* vilje. Og nu venter De utvivlsomt med stigende utålmodighed på det gensynets øjeblik, da De skal lære hende helt at kende og sikre Dem Deres herredømme over hende endnu mere gennem nye, lidenskabelige elskovserklæringer fra *Deres* og ny viljeløs given sig hen til Dem fra *hendes* side?

Dette øjeblik indtræffer imidlertid aldrig; alt er forbi mellem hende og Dem!

Imidlertid har De, gennem Deres finttænkende loyale opfyldelse af indgåede forpligtelser også gjort Dem fortjent til en hel del anerkendelse fra min side. Og denne kan jeg ikke bedre lægge for dagen end ved at betro mig helt til Dem angående de planer, jeg engang har hentydet til, og som De dengang var så ivrig efter at lære at kende. De vil samtidig også få den fulde forklaring af mine grunde til en handlemåde, som ellers kunne synes Dem ikke alene højst besynderlig, men også i høj grad

uforsigtig; men som jeg imidlertid nu, takket være Dem, tør håbe, jeg ikke skal få grund til at angre.

Et i enhver henseende ulige ægteskab, som gennem ydmygelser og uretfærdig behandling lige til egentlig brug af vold kun har bragt mig ulykke, har for altid efterladt en uovervindelig afsky hos mig for denne 'hymens lænke', som alene tynger på den svagere part, mens den understøtter den stærkere og lyser sin velsignelse over uretfærdigheden.

Femogtyve år gammel vågnede jeg imidlertid en morgen, fri, formuende og min egen herre i ét og alt. Og dette sidste lovede jeg mig højt og helligt at ville blive ved at være for altid, samtidig med at jeg følte, at denne uafhængighed ville jeg skulle købe mig på bekostning af den sødeste af alle medfødte kvindeinstinkter: moderfølelsen! Min sorg over ikke at være blevet moder, ingen at eje blandt mine omgivelser, som jeg kunne ofre al min ømhed og omsorg på, ville aldrig slippe mig, men voksede sig kun stadig stærkere i mig, lige til det blev uudholdeligt. Født som jeg desuden er under en glødende himmel, er jeg også heftig og varmblodig af natur og hurtig i mine beslutninger.

Og hvad så? ... Ja, så var det, jeg endelig fattede min, unægtelig noget besynderlige beslutning om en udvej til at kunne skaffe mig al sødmen ved denne moderfølelsens glæde og fryd, men alligevel samtidig undgå atter at blive bundet ved et af disse bånd, som jeg hadede og afskyede. De må dog ikke derfor tro om mig, at jeg tilhører de kvinder, som ser ned på de sociale sikkerhedslove. Jeg

respekterer dem så meget mere, som jeg også for denne ene anlednings skyld har ment at kunne frigøre mig fra dem. Det vil ikke ske oftere, idet omstændighederne lykkeligvis har givet mig midler i hænde til fremdeles at kunne bevare skinnet og have mit gode navn og rygte i behold.

I begyndelsen var det blot en grille, som jeg selv forskrækket atter jog fra mig. Men jeg kunne ikke blive tanken om en sådan plan kvit. Jeg skal endog ærligt tilstå, at det måske også var det romantiske ved det, som gav det ny tillokkelse for mig. De blev min lidenskab, hvilket De selv bedst må vide, der har set, hvorledes jeg endelig har bragt det til udførelse. Det er til Dem, jeg nu står i taknemmelighedsgæld for mit håb om endelig at opnå den lykke, som før har været mit livs store savn. Det havde fra først af været min beslutning at lade også Dem i uvidenhed og dermed lade det hele gå i glemmebogen hos Dem. Senere er det imidlertid faldet mig ind, at jeg vist turde skylde Dem en smule oplysninger. Og desuden, – forudsat altså, at jeg her får mine ønskers mål opfyldt! – kunne jeg risikere selv at gå bort, før denne genstand for al min kærlighed og omsorg var nået frem til at kunne stå på egne ben. Og ganske vist kommer jeg til at efterlade mit barn min hele formue, men jeg tror ikke derfor, at jeg har ret til at forholde det sin naturlige beskytter.

De kan derfor i tidens fylde gøre regning på fra mig at få tilsendt den ene halvdel af en ring, hvori De vil finde barnets fødselsdato indgraveret. Ringen bliver prydet med en diamant, hvis det er en dreng; bliver det en pige, med

en smaragd. Den anden halvdel vil blive overladt til barnet selv, for det tilfældes skyld, at dette skulle miste sin moder, sammen med oplysninger, som vil sætte det i stand til at finde frem til, hvem dets fader er. Og skulle barnet da en dag bestemme sig for at appellere til Deres beskyttelse som sin fader, vil det også kunne dokumentere sine krav på dette, idet jeg allerede nu på forhånd, efter den agtelse jeg nærer for Dem, føler mig overbevist om, at det ikke skal komme til at søge denne beskyttelse forgæves.

Og dermed farvel, hr. de Préval; farvel, Léon! for bestandig! Spar Dem først som sidst alle efterforskninger angående mig. Det ville være spildte anstrengelser, eftersom jeg om en eller to dage tager herfra. Lad simpelthen dette fantasivæsen, – mig – som De ikke kender, og heller ikke nogen sinde vil komme til at kende, være glemt sammen med denne drøm af en nat, som aldrig vil kunne gentages – og vær lykkelig! Dette er mit ønske, og skulle jeg en skønne dag høre, at De er blevet det, skal det glæde mig inderligt."

Léon kastede hendes brev fra sig med et udtryk af uvilje og bitterhed.

"Lykkelig!" råbte han, "når det således iskoldt bliver mig meddelt, at jeg aldrig får hende at se igen; når hun med denne ligefrem sårende fortrolighed først lader mig forstå hendes værd, kun for så at oplyse mig om, at denne skat er tabt for mig for stedse? Men hun skal ikke bilde sig ind, at hun kan undslippe mig på den måde! Jeg skal være efter hende overalt, og hvor og når hun kommer mig forbi, skal jeg gøre mine krav på hende gældende, og ... jeg finder hende nok!"

Finder hende nok? Når hun om kun få dage ville være rejst sin vej?

At han således så uventet skulle se sig bedraget for et håb, så smigrende for hans eget Jeg som dette, gjorde til sidst Léon syg i flere dage. Og da han atter for alvor – og endnu mere ihærdigt end før! – tog fat på sin efterforskning, var og blev det desværre ganske uden resultat.

Ikke nok med, at han også selv var en fremmed i Paris, men – som sagt – hans skønne ubekendte havde jo på forhånd allerede underrettet ham om, at hun agtede at rejse bort. Han blev således meget snart og som det værste af alt, henvist til sine egne, ørkesløse grublerier over sit tab, som igen satte sine tydelige spor hos ham i en dyb sørgmodighed, som hans hele væsen fra den tid var præget af.

Hans opdragelse hjemmefra, i en anset familie med strenge æresbegreber, bidrog også sit til dette. Han havde således aldrig hengivet sig til kasernelivets tøjlesløse glæder. Og hans stadig fortsatte arbejde for sin militære uddannelse, i forbindelse med de samtidig udmattende og ærefulde felttog, han havde været med i, havde desuden også foreløbig hindret ham i at knytte forbindelser af nogen varig art. Skønt det ikke havde været viljen og evnerne, han manglede, havde han endnu aldrig før nu virkelig elsket. Så meget desto dybere havde Amors pil derfor ramt ham her!

Når så tilfældet endelig havde ledet en så yndig kvinde som denne på hans vej, og som ved den hemmelighedsfuldhed, hun hyllede sig i, kun var kommet til at virke desto mere besnærende på ham, skulle alt dette så kun være sket, for at hun

bagefter atter lige så hurtigt var forsvundet for ham, – sporløst som en skygge? Og det var ikke engang umuligt, at han inden for kort tid var – fader! Kun skulle han aldrig få lov til at trykke dette barn – deres fælles, vidunderlige kærligheds barn! – til sit hjerte, aldrig lære de følelser at kende, som for andre var knyttet hertil!

Mens Léon atter og atter hengav sig til disse bitterligt sørgmodige betragtninger, dukkede imidlertid også andre op i ham, hvori han indbildte sig at finde i det mindste en stråle af håb. Han fandt hendes afskedsskrivelse frem på ny, og begyndte at gennemlæse og tolke den atter engang.

Endnu var jo ikke *ethvert* håb om et gensyn med hans ukendte tabt for ham. Der var jo denne gådefulde halvdel af en ring, gennem hvilken han ville blive underrettet om den længselsfuldt ventede begivenhed. Lå der ikke allerede i ringen ligesom en slags forbindelse mellem dem? Og desuden: hvis man allerede nu tog sine forholdsregler for, at barnet altid skulle kunne finde sin fader igen, var ikke dette i sig selv et godt nok bevis for, hvorledes man ingenlunde havde givet afkald på at beskæftige sig med denne samme mands tilværelse og skæbne? Og kun ved forestillingen om dette: at hans tabte usynlige trods alt fremdeles havde ham og hans livs bane i erindring, følte Léon sig straks ligesom mere beroliget og trøstet i sin sorg og ensomhed.

Da ventede imidlertid en ny Jobspost ham: Ordre til hans regiment om at afmarchere til en lille provinsby i Nordfrankrig for der at ligge i garnison.

Léon var fortvivlelsen nær! Således tvunget til at forlade Paris, mistede han ikke blot det sidste håb om at få den kvinde

opsporet, som var ham alt i denne verden, men han kunne også, – gemt af vejen i et fjernt provinshul, – med god grund frygte for at gå i glemmebogen hos … *hende*. Sæt nu, at den underretning, som han ventede på med en sådan brændende utålmodighed, ikke fandt frem til ham engang, fordi man slet ikke faldt på at søge efter ham på de kanter?

Afsted måtte han imidlertid. Og tilværelsen i den afkrog, han var forflyttet til, uden noget højere selskabsliv, hvor hans hele tidsfordriv blev begrænset til ensomme spadsereture, bidrog ikke til at sætte ham i nogen mere lystelig stemning, eller til at drive hans sørgmodighed bort.

5

Det var ikke kun Léon, som i sit triste eksil med utålmodighed talte månederne til den mulige modtagelse af det tilsagte budskab. Også hans gådefulde ukendte talte dem, også hun i ensom tilbagetrukkenhed, men rigtignok på en fortryllende landejendom, på strækningen mellem Tours og Bordeaux og med sit hele erotiske blod i frydefuldt oprør ved tanken om det livshåb, som her endelig skabtes for hende. For hendes betragtning og i den helt uafhængige stilling, hun her befandt sig i, var det blot som at blive ført ind i en lys og herlig ny eventyrverden.

Født på Martinique og her opdraget på en plantage, omgivet af slaver overalt, havde lille Elinore lige til sin alders sekstende år ingen anden vilje haft over sin egen end sine yderst overbærende forældres. Og frem for alt havde hun aldrig følt sine unge skuldre trykket af nogen af de love og forpligtelser, som samfundslivet ellers pålægger os, og som næppe ville have skadet hende.

Det var imidlertid på dette tidspunkt, at der også begyndte at gå ry af hendes skønhed viden om, samtidig med at den allerede havde sat hr. de Roselis, – øens rigeste plantageejers – blod i fyr og flamme. Han lod sig melde som ansøger til hendes hånd, og fristet dertil af deres alt besejrende ærgerrighed, blev den ham næsten på stående fod overladt af hendes forældre.

Hr. de Roselis var dengang en mand på omkring de fyrre, smuk nok at se til, men et slet og foragteligt menneske af karakter. Sin løbebane havde han begyndt som

overopsynsmand på den samme plantage, hvis ejer han senere blev. Der havde han nu levet sit liv i årevis, mens vanen ved at herske som almægtig despot over sine samtlige omgivelser så at sige havde indpodet ham alle de laster, som gerne uvilkårligt går hånd i hånd med den slags ubegrænsede, tyranniske handlefrihed. Voldsom og mistænksom af natur og dertil lige så usædelig som princip- og karakterløs, havde han ganske vist i begyndelsen følt sin forfængelighed kildret ved at have erobret øens skønneste unge piges hånd. Men meget snart var de eneste følelser, han endnu havde bevaret for hende, samlet i en lumpen skinsyge, som han gav udtryk for i alle de former, der uopløseligt hørte sammen med det lavpandet grusomme i hans rå slavepiskersjæl.

Indespærret på hans plantage mellem negerslavinder, som hun ikke engang selv måtte disponere frit over og hvoraf flere endog var hendes rivaler, faldt det i den unge fru Elinores lod at måtte tåle den mest nedværdigende behandling af sin mand, – en behandling, som satte de dybeste mærker i hendes stolte og følsomme sind. Fra denne var det, at det indgroede had og den harmdirrende foragt havde rejst sig, som hun senere omfattede alle mænd med, skønt det jo dog kun var denne ene, disse følelser med rette burde være gået ud over.

Hendes forældre var døde af sorg over at have ofret deres eneste datter til dette afskum. Hvad manden angik, havde han allerede gjort sine forberedelser til sin hjemvenden til Frankrig, efter først at have udtømt alle sine smudsige fornøjelser som slaveejer til bunds, så at disse intet nyt længere havde at byde hans blaserte sjæl. Da overraskede døden ham pludselig midt under et af hans orgier. Han havde på dette tidspunkt allerede

overflyttet en del af sin kontante formue til hjemlandet for der at købe sig et passende herresæde for pengene.

Således begav det sig, at den skønne Elinore de Roselis, femogtyve år gammel, som ung enke og øens rigeste plantageejer ganske uventet kunne ånde ud i fuld frihed som sin egen herre. Hendes afsmag for et opholdssted, som kun havde beredt hende sorg og ydmygelser, fik hende til straks at bestemme sig for at bringe sin mands tidligere planer til udførelse og for al fremtid slå sig ned i Frankrig. Og da en barndomsveninde af hende, en fru de Gernancé, som havde været adskilligt mere lykkelig i sit ægteskab, også samtidig havde bestemt sig for nu at flytte hjem, fik de et skib fragtet i fællesskab, som de gik ombord på. Vor unge enke havde imidlertid ikke forsømt over sine forældres grav at forny det højtideligt svorne løfte til sig selv om aldrig nogensinde igen at betro sig og sin skæbne i nogen mands hænder, samtidig med, at hun drømte sære drømme om, hvad hun på egen hånd kunne gøre.

Det havde i de første par år af hendes ægteskab været Elinores største sorg ikke at være blevet moder. Siden trøstede hun sig over det i sin angst for, at dette barn måske ville have fået alle de laster i arv fra sin far, som hun selv måtte lide under.

Men efter at hun nu som ung enke var begyndt at nyde sin genfundne frihed, vendte dermed også hendes tidligere længsel med fuld styrke tilbage hos hende. Fuldstændig sin egen nu, uden familieforpligtelser i nogen retning og desuden i færd med at begive sig til et for hende vildfremmed land, hvor hun ingen kendte, følte hun kun alt for stærkt, hvorledes al denne absolutte uafhængighed slet ikke var nok til også at gøre hende

lykkelig; men at lykken, den fandt man alene ved også at eje noget at leve for og med sine samtlige interesser være knyttet til.

Var Elinore barnløs, havde hendes veninde derimod børn, som under overrejsen tumlede sig omkring dem i deres stadige leg, og af hvis kærtegn også hun fik sin del. Allerede således ledet tilbage til sin yndlingsidé, blev det første frø ligesom nedlagt i hende til det besynderlige påfund, som vi allerede har set hende bringe til udførelse. En rejse med sejlskib fra Martinique til Bordeaux gav hende også mere end tid nok til at få sit forehavende så nøje gennemtænkt og lagt til rette, at det ikke ville strande på det brud på de helligste samfundsvedtægter, som det unægtelig i sig selv frembød. Fra dag til dag stadig mere og mere forhekset af sit påfund, efterhånden som det udviklede sig for hendes indbildningskraft, stod det endelig ved fremkomsten som en fuldstændig urokkelig beslutning hos hende.

Efter et kortere ophold i Bordeaux var hun fulgt med hr. og fru de Gernancé til Paris, hvor de alle havde bestemt sig for at tilbringe vinteren. Hvorledes hun her lige så heldigt som ubetænksomt fik sat sit forehavende igennem, har vi allerede set. Ligeledes at hun også for så vidt heri havde haft heldet med sig, som hun i Léon de Préval var stødt på en mand i besiddelse af tilstrækkelig karakter og hæderlighed til at føre hende frelst over den skandale, hun ellers kunne være blevet truet med, og som hun her selv havde udsat sig for.

Forresten havde hun været forsigtig nok. Hun havde ikke skænket sin fortrolighed til nogen, sin gamle, trofaste sorte tjener fraregnet. Til ham havde hun i tiden mellem de to

balsammenkomster med Léon overladt at få lejet et lille hus ude i en af forstæderne, som hun derpå kunne indrette frit, alene med sit formål for øje. Alting her, lige til den lampe, der slukkede på et sekund efter hendes vink og den hemmelige tapetdør til brug for hendes egen forsvinden: det ene som det andet skyldtes den kolde, klogt beregnende forudseenhed, som hun havde anvendt på et indfald, som i virkeligheden ikke lod sig retfærdiggøre på nogen måde.

Hun havde hidindtil boet på et hotel sammen med de Gernancés. Det var derfor blevet nødvendigt for hende på forhånd at få dem bildt ind, at det i påskeugen var hendes hensigt at tage ned til sin nye, franske landejendom. Hun tog også ganske rigtigt næste morgen afsked med dem under denne forudsætning og under forgæves bønner fra deres side om at blive. Men det var rigtignok kun for, i sin trofaste sortes selskab og ellers helt alene, at stige af i den lille forstadslejlighed, mens hun havde sendt resten af sit tyende afsted nogle timer i forvejen, og således også havde vejen fri for sig selv. Alt gik således fuldstændig efter hendes beregning.

Så kom hovedslaget, i form af hendes stævnemøde her i al sin hemmelighedsfuldhed med Léon, og hun blev også efter dette for nogen tid boende på samme sted. Herfra var det, hun havde sendt ham den meddelelse, som gjorde ham så ulykkelig. Og endelig nogle dage efter tog hun så selv for alvor afsted til sit gods et sted i Touraine.

Hvad hun her ved sin ankomst først og fremmest drog omsorg for, var at få det videst muligt bekendtgjort, hvorledes det var under overrejsen til Frankrig, hun havde mistet sin mand, som allerede var gået syg ombord. I sit udsagn om dette

fandt hun straks en god støtte i selve den sørgedragt, hun bar. Hun lod dernæst hurtigt rygter sive ud om, at der dog var hende en trøst levnet hende i livet: Nemlig håbet om en vordende frugt af deres forening! Efter nogen måneders forløb blev dette håb for alles øjne til en overbevisende vished, og da vinteren dette år nærmede sig, så fru Elinore endelig sine længsler antage levende form i en lille pige, som hun satte i verden hernede på sit gods.

Og med hvilken henrykkelse trykkede hun nu ikke dette barn ind til sig, som for hende indesluttede al livets fryd, og som hun selvfølgelig derfor også ofrede alt, hvad en ung kvinde kan gemme på af ømhed og moderkærlighed.

"Du vil komme til at holde af mig," smilede hun til den lille, "du vil vise dig taknemmelig for den ømhed og omsorg, jeg ofrer på dig. Nu vil jeg leve for dig alene, uden nogen ængstende frygt for, at hvad jeg skal få tilbage fra dig til tak, kun skal blive foragt og ensomhed og slet behandling. Så findes der dog endelig på denne jord et væsen, et eneste, jeg kan føle mig knyttet til med de ømmeste, de mest uopløselige bånd! Et lille, uskyldigt væsen, som – det føler jeg! – med sine små barnehænder om min hals skal blive mig nok og mere end nok for min lykke."

Det var kun naturligt, når også erindringen om den, hun i grunden havde at takke for denne jublende ny lykkefølelse, midt under hendes henrykkelse måtte dukke frem hos hende. Hun tænkte på, hvor det ville have glædet Léon, hvis han havde fået dette barn, – *hans* barn! – at se, og forestillingen om dette fik hende atter til at mindes det løfte, hun havde givet ham om at

sende ham fornøden underretning om sit svangerskab og dets resultater.

I denne hensigt havde hun nu sendt sin trofaste sorte afsted til Paris med den halve ring, hvori alle forklaringer lå gemt. Her blev han henvist til regimentskontoret i den by, hvor Léon lå i garnison, og til denne skyndte han sig nu uopholdeligt. Det var ham strengt pålagt, hvorledes ringen kun måtte betros i Léons egne hænder, og at han derpå havde at fjerne sig straks uden at skaffe hr. de Préval den mindst mulighed for at stille ham blot et eneste spørgsmål.

Og begge disse ordrer blev af hendes sendebud udført med lige så megen klog beregning som omhyggelighed.

6

Det var ikke uden adskillig sindsbevægelse, Léon havde imødeset denne november måneds komme.

Det skete så en dag henimod månedens slutning, at han vendte hjem fra øvelserne, drømmende og i trist humør. Han skulle just til at træde indenfor hos sig selv, da han standset ved lyden af hovslag bag sig. Han så sig om, genkendte den sorte tjener i samme nu og skreg højt af overraskelse og glæde ved synet. Den sorte red hen til ham og rakte ham en lille indpakket æske, uden at stige af og kun med ordene:

"Jeg er har ordre til at give Dem dette!"

Og i samme øjeblik havde han allerede kastet hesten omkring og væk var han! Leon stirrede fortabt efter ham, og først da hans blik atter var vendt tilbage til æsken i hans hånd, kunne han rigtigt få sig selv til at tro på, at det hele ikke kun havde været et synsbedrag.

Nu fik han i stedet travlt med at åbne æsken. Alt, hvad den indeholdt, var den ene halvdel af en guldring med inskriptionen: "22. november 18..", og med en smaragd indfattet.

"Det er en datter!" råbte Léon; "jeg er fader! Men ikke noget brev, ikke et ord om noget! Hun morer sig fremdeles med at lege med mig, og det er ikke umuligt, at hun anser alt for at være forbi mellem os, og at jeg aldrig vil komme til at høre mere fra eller om hende! Hvilket ufatteligt væsen kan denne kvinde da i Himlens navn være, som tillader sig på denne måde at disponere over mig og knytte hele min fremtid til sin egen, som

selv usynlig er i stand til at opspore mig, helt til denne afkrog af verden? Og som, ærlig nok i det afgivne løfte til mig, opsøger mig her og lader mig stå forladt tilbage i et og samme åndedrag! Fordømte maskebal og fordømte, ulyksalige stævnemøde!"

Således fortsatte hans tanker at tumle i alle retninger med denne gåde, uden derfor at komme dens løsning nærmere.

Et helt, langt år var gået hen, og med det derpå følgende forår fulgte også alle slags begyndende krigsrygter. Der blev talt om en ekspedition til Spanien, og glæden blandt Léons kammerater var almindelig, fordi krigen for dem betød forandring fra ørkesløsheden og måske forfremmelse og laurbær.

Og mere end nogen anden ventede Léon med utålmodighed på denne marchordre som det bedste middel af alle for ham til at komme væk fra sine erindringer og de grublerier, som dagdriverlivet i garnisonen kun gav yderligere næring til. Hvor forbavset blev han imidlertid ikke, da han en dag modtog en skrivelse fra Krigsministeriet med en udnævnelse til adjudant hos general X... og med ordre til ham om uopholdeligt at begive sig til Paris for at træde i tjeneste hos generalen.

Léon kendte ikke sin nye overordnede personligt og var sig heller ikke bevidst om nogen protektion. Så meget mere ufattelig blev derfor denne udnævnelse ham, men forresten var det blot en af sådanne ting, som på det seneste var hændt ham, og denne sidste fyldte ham nu med glæde og nyt håb. Hvad om det var hans ukendte, som her havde haft en finger med i spillet? Og om derved atter en mulighed åbnede sig for ham til at lære hendes navn og adresse at kende? Han tøvede da heller

ikke med at komme afsted, og selv om hans pariserophold næppe ville blive af længere varighed, kunne det dog alligevel være ham til hjælp i hans efterforskninger, forudsat han havde blot en lille smule held med sig.

Således befandt han sig altså kort tid efter i Paris, installeret i generalens hôtel og indbudt til hans bord.

Han var for øvrigt straks blevet for optaget af sin adjudanttjeneste til, at der kunne blive ham megen tid levnet til udflugter i sine egne ærinder, hvilket han også snart indså det håbløse i. Imens havde han hurtigt vundet sin generals tillid så meget, at han ligefrem var blevet dennes særlige yndling, og det var under indtryk heraf, han en dag tillod sig at fremsætte et spørgsmål til generalen om, hvem det kunne være, han havde at takke for sin ansættelse? Jo, det var deres felttøjmester, hr. M. de B..., lød generalens svar. Dog var det ikke bare hans anbefaling; det var også den måde, hvorpå Léon ved flere tidligere anledninger havde gjort sig bemærket på slagmarken, man havde i erindring.

"Forresten minder dette mig om, at De vistnok burde aflægge hr. de B... en takkevisit," blev generalen ved. "Jeg agter selv at besøge ham en af de nærmeste aftener – hvis De ønsker det, kan De måske komme med?"

Skønt skuffet i visse forhåbninger ved generalens oplysninger, tog Léon alligevel med tak imod hans tilbud, og ikke mange dage efter kørte de sammen derhen i generalens vogn.

Her fandt de ved deres indtræden i salonen allerede et stort selskab forsamlet. Fru de B... var netop efter forskellige værtindepligter atter vendt tilbage til sin plads ved kaminen

som midtpunkt for en kreds af tre-fire damer og lige så mange herrer, hvor konversationen gik muntert, da Léon blev forestillet hende. Han søgte også her, men fremdeles lige forgæves efter de oplysninger, han så meget begærede. Fru de B... nøjede sig med at give forskellige almindelige høfligheder til svar på hans spørgsmål, og optog atter konversationen med en anmodning til en af herrerne om nu at fortsætte med den anekdote, han før var begyndt på. Léon så sig således til sin skuffelse hurtigt reduceret til at indtage en passiv tilhørers plads i kredsen.

Flere anekdoter af forskelligt indhold, på skift morsomme og mærkværdige, fulgte, indtil husets værtinde, i sin omsorg for at ingen, som havde noget at fortælle, skulle blive overset, nu også vendte sig til Léon og smilende spurgte, om der ikke også skulle være hændt ham et og andet under hans feltlivs mange omskiftelser, som var værd at berette om? Og udelukkende opfyldt, som Léon fremdeles til stadighed var af sit eventyr med "hende", tog han en rask beslutning og fortalte om det, glødende, med liv og sjæl, men således, at det alt sammen var hændt en anden, – en god ven og våbenbroder af ham.

Han var endnu ikke færdig med sin historie, førend der i kredsen udspandt sig den livligste diskussion om dette bizarre udslag af en ung kvindes uafhængighedstrang. Samtlige damer på en enkelt nær var alle meget strenge i deres dom over en så utilladelig uforsigtighed og fandt næppe tilstrækkeligt skarpe ord til at give udtryk for deres mening om denne kvinde, som så letsindigt kunne udsætte sig for skandale og trodse alle hensyn, blot for en ilde anbragt frihedslængsels skyld.

Adskilligt mildere var kredsens herrer i deres dom. De fandt, at hendes fremgangsmåde havde vidnet både om karakter og fantasi, at hun havde sat sit romantiske påfund igennem med lige så megen ånd som bestemthed, og at hun måtte være en fortryllende kvinde. De var alle enige om, at de gerne skulle have været i den unge officers sted, samtidig med de også alle kunne forsikre om, at *de* ikke ville have ladet sig således spille på næsen, og at ingen hellige eder i denne verden skulle forhindret *dem* i at afsløre den skønne ubekendte og gøre sig til situationens herre i et og alt.

"Å hvad!" kom det i en skrattende, tør tone fra en dame af en allerede noget fremskreden årgang. "Jeg antager ikke, det ville have kunne give anledning til synderligt mange ophævelser fra en person, som allerede i forvejen nærede så liden agtelse for sig selv."

"Jeg indrømmer villigt, at hun ikke kan gå fri for vor dadel," svarede hertil en anden, den smukkeste i hele kredsen og den samme, som tidligere havde siddet tavs i sin krog. "Men dette udelukker ikke, at det kan have været af hemmelige og altoverskyggende bevæggrunde, at denne afsky for tanken om et nyt ægteskabsbånd er vokset frem hos hende. En vild længsel efter at blive moder synes dernæst at have gjort resten, og hvor findes den iblandt os, som ikke i sit eget hjerte skulle finde en undskyldning for et fejltrin, begået for disse følelsers skyld, hver gang vi kæler for det barn, – vort eget, – som ler til op os?"

"Men at hun samtidig også har spillet denne unge officer et skammeligt puds, det må De da erkende?" sagde Léon.

"Å, hvad for et farligt puds skulle det da i grunden have været?" spurgte den smukke unge dame i en let tone.

"Farligt –!?" brast det ubehersket over Léons læber. "Har det for den samme unge mand ingenting haft at betyde siden da uophørligt at se sig forfulgt af erindringen om en kvinde, som først med sin ånd, sin ynde og fortryllende dejlighed har tilranet sig hans kærlighed for evigt og har bragt ham hele livets salighed for et øjeblik, for derpå kun at lade ham favne den tomme luft? Og som med hensigt ligefrem synes at have tændt hans hjerte i brand, blot for så meget desto dybere siden hen at lade ham føle savnet af hende? Ja, som endog fremdeles har bevaret en slags forbindelse med ham, alene for at holde hans længsler vågne i ham, – længsler, hun aldrig vil tilfredsstille! Han er ægtefælle i sine egne øjne; han er fader og skal dog måske aldrig lære disse genstande for sine naturlige følelser af ømhed og kærlighed at kende! Han aner ikke engang, hvor de befinder sig, samtidig med at han selv står under et stadigt, hemmeligt, usynligt opsyn, som følger ham og disponerer over ham og hans forhold overalt. Og skønt der er pålagt ham selv visse forpligtelser, får han ikke det mindste til gengæld for dem, får ikke del i den hjemlige lykke, som bliver alle andre i samme stilling, undtagen ham, til del."

"Nå, der er da vist en smule overdrivelse i Deres skildring, ikke sandt? Hvorfor, for eksempel, kan Deres officer ikke gifte sig?"

"Kan han det, frue? Selv forudsat, at tiden lidt efter lidt skulle have fået de første og dybeste indtryk af en svunden lykke til at blegne hos ham, tilhører han så af den grund fremdeles sig selv? Selv om denne genstand for hans følelser stadig beholder sin frihed, kan han så gøre det samme? Sæt, at hun en skønne dag fandt på at kaste sin urimelige afsky for det naturligste af

alle bånd overbord, og vejen derved endelig stod ham åben til at få sin hedeste længsel opfyldt, og han da i mellemtiden havde bundet sig til en anden?"

"Jeg indrømmer," svarede den smukke unge dame, som Léon havde ført denne diskussion med, samtidig med at hun betragtede ham interesseret og med noget drømmende blidt og tankefuldt i sit blik på ham, "jeg må virkelig indrømme, at De har udstyret Deres officer med en hel del fin hensynsfuldhed."

Grebet af oprigtigheden i hendes ord fortsatte Léon med stigende varme:

"Og så denne ring, frue, hvoraf *han* har fået sin og *barnet* sin halvdel? Er de ikke gennem den allerede ligesom lænket uopløseligt og for hele livet til hinanden? Ligegyldigt hvor han befinder og i hvilken som helst stilling, kan man med denne ring når som helst komme og gøre sit krav på hans ømhed og faderlige omsorg gældende. *De* to ejer *ham*, men han ikke dem! Og for rigtigt at sætte kronen på denne, i sig selv så enestående situation, levnes der ham intet håb om at lære sit barn at kende undtagen på bekostning af barnets moder! Det første syn for ham af dette kære lille væsen vil tillige tjene ham til underretning om, at det andet, barnets moder, ikke er mere. Alene på bekostning af den lykke at slutte moderen som hustru i sine arme vil han kunne opnå at se sig som sit barns fader."

Der var kommet en hæs klang i Léons stemme under dette sidste udbrud, og det var ikke frit for, at der også blinkede en tåre i hans øjne.

"På ære, min kære de Préval, De fortæller om denne kammerats mærkværdige stilling med et liv og en følelse, så

man kunne indbilde sig, at det var et billede, direkte efter naturen."

Det var fra hans egen general, denne bemærkning faldt. Samtidig fik fru de B..., da hun mærkede det fremvældende sindsoprør hos Léon, travlt med at skifte emne for samtalen. Selv var han blevet stående lænet op mod kaminen, tæt ved den dame, han havde ført sin disput med, og efter et par øjeblikkes tavshed tog hun atter ordet i et blidt bevæget tonefald:

"De har i sandhed forstået den kunst, hr. de Préval, at gøre os interesseret i Deres ven. Det skulle være umuligt at levere et mere veltalende billede end Deres af hans følelser."

"Det er i det mindste sandt fra ende til anden," svarede Léon. "Men gudskelov for ham, at han i den krig, vi går til nu, skal finde glemsel for sin sørgmodighed, for ikke at tale om en ærefuld afslutning på et liv, som for ham ikke kan eje nogen tillokkelse mere."

"Hvad siger De, hr. de Préval!" udbrød den smukke unge dame. "Skulle De selv eje nogen indflydelse på ham, burde De så ikke bruge den til at få ham bort fra en så uhyggelig tankegang? Sig til ham, at det bliver hans pligt ... overfor dette barn ... at skåne sit liv!"

"Hvor kan nogen tale om pligter uden en tilsvarende belønning for dem?" svarede Léon. "Tale om pligter overfor dem, som simpelthen har forgiftet hans tilværelse for ham? En kugle derimod," tilføjede han med et melankolsk smil, "en kugle i hjertet, frue, så ville alt være ordnet på det bedste."

I dette øjeblik vinkede generalen ad ham og der blev sagt farvel, med mange ønsker til dem begge om ærefulde bedrifter og en lykkelig hjemkomst fra krigen.

"En særdeles interessant ung mand," bemærkede fru de B… om Léon, da denne var borte, "åndfuld og intelligent og ser godt ud. Skade, om det nydelige menneske skulle sætte livet til dernede."

7

Fra denne aften af blev det fru de Roselis, – for naturligvis havde det været hende! – umuligt atter at finde hin sorgløse ro, hin stolte ligegyldighed, som hun indtil nu havde smigret sig med altid at skulle bevare. Havde hun på den ene side gennem de andre damers strenge dommerminer endelig fået sine øjne op for omfanget af sit fejlgreb og de truende farer ved det, følte hun ved herrernes letfærdige synsmåder sin taknemmelighed dobbelt stærk overfor Léon for den noble tænkemåde, *han* derimod i et og alt havde lagt for dagen her?

Så meget større måtte hendes agtelse for ham da blive, når hun tillige mindedes, hvad hun selv til gengæld havde forvoldt ham af lidelser; en mand, som forgudede hende, og som hun samtidig ikke kunne undgå at finde elskværdig! Heri blandet sig alle mulige tanker om hans tapperhed og de farer, han på ærens mark gik i møde – alt dette, der er så afgørende som næring for en spirende kærlighed i et uroligt søgende kvindehjerte; især da disse følelser i sig selv var så nye og hidtil ukendte for hende.

Og grebet af en vild trang til at se sin lille pige igen og atter kunne dyrke ensomheden, samlede alle hendes tanker sig nu om at få sin hjemrejse fremskyndet så meget som muligt.

Hun gjorde sin afskedsvisit hos fru de B…, hvor hun kom til kundskab om, at general X… med sin elskværdige adjudant formodentlig allerede befandt sig ved den spanske grænse, hvor også fjendtlighederne allerede var indledt. Hendes hjerte krympede sig ved nyheden, og hun afkortede sin visit så meget

som muligt. Vel hjemme igen påskyndede hun alle sine rejseforberedelser yderligere i et anfald af kvalfuld smertelig utålmodighed.

Hvilken forskel i hendes hele sindsstemning nu fra dengang, ved vinterens begyndelse, da hun på fru de Gernancés indtrængende anmodninger havde bestemt sig for dette pariserophold! Dengang så strålende rolig og tilfreds som den skønne unge enke, der ikke drømte om andet end glæde og fornøjelser! Og det falder da også let nok at forestille sig, hvorledes en sådan fru de Roselis, ung, smuk, rig og fri, ville blive hilst velkommen i en verden, hvor alt dette går for lige så mange fortjenester hos én selv. Til de første huse, hun her blev indført i, hørte fru de B…s, idet fru de Gernancés mand og hr. de B… var intime venner. Så var det, de første krigsrygter begyndte at brede sig, hvorfra Elinor hentede sin indskydelse til at benytte sig af dette familievenskab til at sikre Léon en både mindre udsat og mere anset stilling end hans tidligere. Hun lod sig hos hr. de Gernancé forlyde med, at den unge mand af slægtninge af ham var blevet hende anbefalet; hun bad blot om ikke at blive nævnt i denne forbindelse.

Hun fik sit ønske sat igennem, og således var det, at tilfældet havde bragt dette sammentræf mellem hende og Léon i stand, som så uforudset næsten vendte op og ned på hele hendes tilværelse.

Det var en grublende, urolig og tankefuld fru de Roselis, som nu tog vejen hjemefter til Touraine, mens hun uafbrudt gjorde sig bebrejdelser for en letsindighed, som hun først nu – for sent – anede de videre følger af. For hendes livlige indbildningskraft steg billeder frem af alt det frygtelige, som kunne tilstøde

hende, men som fuldbragt virkelighed allerede; – billeder, som hendes hjerte skælvede og krympede sig ved! Hun lod den sorte tjener blive tilbage i Paris for gennem ham at få fuldt pålidelige efterretninger fra Spanien om denne krig, som hun pludselig havde fattet en næsten overdreven interesse for.

Gensynet med hendes lille datter overbeviste hende om, at barnet kun var blevet hende mere kært end nogensinde. Hun blev nu også pludselig slået af en lighed hos den lille, som hun før ikke havde lagt mærke til, og følgen af denne opdagelse var fornyede og inderligere kys end før på hendes mund.

Hun tilbragte hele den kommende sommer i endnu større tilbagetrukkethed end nogensinde, mens al hendes varmeste omsorg og opmærksomhed var samlet om datterens vækst og trivsel. Hun så for hver måned en ny ynde blomstre frem i den lilles ansigt og skikkelse, hånd i hånd med sjæl og intelligens. Elinor var henrykt ved disse iagttagelser; men samtidig stak det hende ofte i hjertet, at hun ingen havde at dele sin moderlige henrykkelse med.

"Det er alligevel trist," sagde hun da til sig selv, "ikke at have en eneste, som jeg kan tale frit med om min lykke, og som kan føle som jeg." Og med et suk, som hendes hovmodige selvfølelse lige så hurtigt kvalte hos hende, tilføjede hun: "Og det ville sikkert nok kun kunne være barnets egen far, som helt kunne dele denne glæde med mig. Men hvem indestår mig sidenhen for, at denne fødte tyran ikke skulle sige mig imod i barnets opdragelse? ... at han ikke med sin hårdhed og grusomhed ...? ... Nej, Léon ville ikke blive nogen tyran! Dertil har han for blide øjne og for kærligt et smil! ... En *god* fader ville han blive ..."

Herfra gled så hendes tankegang over på, hvor fjernt fra dem og hvor udsat for alle krigens farer, han befandt sig. Måske ville han falde dernede? Han *var* måske allerede død?

I sin angst satte hun sig så som regel straks til skrivebordet for at bede om nye efterretninger fra Spanien. Og hun følte først sin sindsro og selvfølelse vende tilbage igen, når et svarbrev havde bragt hende meddelelse om, at hr. de Préval befandt sig i den og den by og i bedste velgående.

Da vinteren dette år nærmede sig, blev hun af sine venner bestormet med anmodninger om at aflægge dem et besøg, da det var dem ufatteligt, hvad det var, som så længe kunne holde hende tilbage i denne klosterensomhed? Men da Elinor ikke kunne bekvemme sig til at skilles fra sin lille Léonie, som hun for hver dag omfattede med en mere og mere lidenskabelig kærlighed, og hun stadig heller ikke dristede sig til at røbe barnets tilværelse for fru de Gernancé, blev følgen, at hun atter og atter opsatte sin afrejse, snart under det ene, snart det andet påskud. Og man var allerede nået midt ind i januar, førend hun endelig begav sig til Paris.

Alle de glimrende fornøjelser, al den festlige selskabelighed, som havde virket så berusende på hende året i forvejen, havde alt sammen nu tabt enhver tiltrækningskraft for hende! Det trættede hende nu kun og bød hende inderligt imod, og når hun kom hjem derfra følte hun sig blot led og ked af det hele og dertil så uendelig ensom og utilfreds. Og atter og atter steg tanker op hos hende om denne uafhængighed, som hun havde tilbedt som det højeste af alle goder, men som tilsyneladende kun kunne købes for en kedsomhed og en mangel på et virkeligt

livsindhold og hjertevarme, som lod til at være uadskilleligt fra den.

Dertil kom også denne flom af nærgående kurmagerier fra en mængde unge abekatte, som hendes udsatte stilling som ledig, formuende ung enke havde givet blod på tanden. Det fik hende ofte nok til at sige til sig selv, hvor gerne hun i grunden gad se sig knyttet til ham, til denne ene mand, om så blot for dermed at være resten kvit, og ligeledes, at en beskytter i selskabslivet næsten var en nødvendighed for en elskværdig og smuk ung kvinde, om ikke for andet, så dog for at skaffe hende respekt. Og under alle disse overvejelser endte erindringen om Léon med for hver dag og hende selv ganske ubevidst at blive hende stadig mindre ligegyldig.

Da kom der pludselig rygter i omløb om en mere end almindelig blodig fægtning, som skulle have fundet sted dernede i Spanien.

Grebet af ængstelse og onde anelser begav Elinor sig øjeblikkelig afsted til fru de B... Her fandt hun allerede konversationen i fuld gang over disse interessante nyheder; men hvem kan skildre hendes sindsoprør, da husets frue efter først at have nævnt en række officerer, som var faldet i dette slag, afsluttede med denne bemærkning:

"Og det er jo sandt! ... De erindrer sikkert den elskværdige unge adjudant hos general X...? Ham, som underholdt os med den romantiske fortælling, De ved nok? Han er desværre helt forsvundet fra slagmarken, og har ikke været til at finde igen, hverken blandt døde eller levende."

Et skrig af overraskelse var Elinors eneste svar. Til alt held for hende havde der straks udviklet sig en livlig diskussion om

denne forsvinden. Elinor lyttede først en tid lang i tavshed til den strøm af formodninger som i den anledning blev fremkastet, og af hvilke den ene kun var mere nedslående for hende end den anden; så trak hun sig hurtigt tilbage og følte for første gang i sit liv, – hendes tidligere aversion for alle mænd til trods! – hvorledes ikke desto mindre tanken om én mand nu langt om længe havde mægtet at forstyrre hendes lykke for hende og gøre sig personligt gældende i hendes tilværelse.

Hun holdt endnu omkring en måned ud i Paris, stadig i håb om at få mere pålidelige efterretninger. Men da der stadig intet indløb, som kunne bringe lys i det mørke, der omgav Léons skæbne, tog hun endelig sin beslutning og vendte hjem igen til Touraine.

Fru de Gernancé havde med forbavselse været vidne til hendes tiltagende nedslåethed og havde også næret visse ængstelser for hendes helbred. Hun forsøgte nu, men forgæves, at holde Elinor tilbage, idet hun nemlig frygtede for, at ensomheden på hendes gods kun ville bidrage yderligere til disse uheldige dispositioner hos hende.

Elinor sagde farvel og tog afsted, men hendes bekymring og sjælekvaler fulgte med hende, og de voksede kun yderligere i styrke ved gensynet med hendes lille pige.

"Nu har hun kun mig," hviskede hun til sig selv, "mens han, som en dag skulle have kunnet træde i mit sted, måske ikke er mere?"

Hun ventede med feberagtig utålmodighed på hver eneste ny kurerpost i både en og to måneder, men stadig uden at høre det mindste nyt om Léons skæbne.

8

Fru de Roselis befandt sig en aften nede i et fjernt hjørne af sin park, dels optaget af at følge den lille Léonie i hendes leg, dels af sine drømmerier om ham, hvis billede den lille gav nyt liv i hendes erindring, da lyden af stemmer fra nogen, som søgte efter hende, nåede hendes øren.

"Fruen må være et eller andet sted i parken sammen med lille Léonie," var der en, som forklarede.

"Hvilken Léonie?" kom det i en forbavset tone fra en anden stemme, Elinor i samme nu havde genkendt som fru de Gernancés. Denne var samtidig selv kommet til, og de to veninder lå i hinandens arme.

"Kæreste Elinor," sagde fru de Gernancé derpå i en bevæget tone, "det blev mig umuligt at holde min uro for dig i tømme længere. Dine breve blev jo kortere og mere og mere sparsomme for hver dag, og den nedtrykte sindsstemning i dem så fremtrædende, at jeg til sidst bestemte mig for med egne øjne at ville se dig og dømme om dit befindende. Og her ser du mig altså: bestemt på at dele din ensomhed med dig og, hvis det er muligt, også oplive den en smule."

Elinor takkede i hjertelige vendinger for dette rørende bevis på venindens trofaste følelser for hende. Imens havde fru de Gernancé med lige så stor overraskelse som nysgerrighed fæstet sit blik på dette barn, som hun af tyendet så behandlet som husets datter, og som desuden på sin barnlige måde uafladeligt kaldte på "mama".

De var imidlertid trådt indenfor, og da de var alene, gik Elinor øjeblikkelig lige løs på sagen.

"Jeg ser nok din forbavselse," vendte hun sig smilende til fru de Gernancé, "og din nysgerrighed undrer mig da heller ikke. Men sådan er det altså, kære veninde; jeg har virkelig kunnet have en hemmelighed for dig, som jeg aldrig har fundet mod til at afsløre. I morgen skal du imidlertid få alt at vide, og du vil samtidig lære grunden til min sørgmodighed at kende."

Sin træthed efter rejsen til trods var det ikke meget, fru de Gernancé sov denne nat, i den grad holdt hendes utålmodighed efter at komme til bunds i dette mysterium, som på alle måder forekom hende ufatteligt, hende vågen.

Hun var tidligt ude af sengen næste morgen og opsøgte straks Elinor. Sammen begav de sig derpå ned i parken for der at kunne tale frit, alene på tomandshånd. Fru de Roselis gik i begyndelsen tavs ved sin venindes side, mens hun tydeligvis var ikke så lidt forlegen med, hvordan hun skulle begynde på sin betroelse.

Endelig tog hun tøvende ordet:

"Det ville ikke så godt gå an, kære veninde, fortsat at holde en hemmelighed skjult for dig, som jeg for øvrigt altid har været bestemt på at betro dig. Når jeg indtil nu har været tavs, har grunden simpelthen været at finde i min overbevisning om, at jeg dog alligevel aldrig ville kunne få dig til at se på det med mine øjne. Til sagen altså! Den lille pige, som du så sammen med mig i går og som gjorde dig så nysgerrig, er min datter. Jeg har længtes efter at være moder, uden derfor atter engang at skulle finde mig i åget ved et ægteskab som det, jeg allerede én gang har sukket så grusomt under."

Det var fru de Gernancé umuligt at kvæle et udbrud af overraskelse. Elinor lod hende imidlertid ikke sige noget, men fortsatte sin forklaring om de ubetænksomme planer, hun dengang under overrejsen havde tumlet med, og om de midler, hun ved udførelsen af dem havde benyttet sig af.

Hun var nået så langt som til sit barns fødsel, da hun blev afbrudt af sin veninde, som i en heftig tone udbrød:

"Å, Elinor! ... Alt dette besvær, alle disse forsigtighedsforanstaltninger for en så langt større uforsigtigheds skyld? Tænk dog på, hvad du har udsat dig for! Tænk på dit gode navn, på din stilling i samfundet og i selskabslivet! Og hvorfor er det så, du har sat alt dette på spil? For en kun alt for ufuldkommen lykkes skyld, som du må holde skjult og ikke tør stå ved overfor verden. Og hvor står du så endelig, på trods af al din betænksomhed? Du må da selv have indset det: Hvorledes du, forført dertil af en utøjlet fantasi, i glødende begejstring for en tilfældig kaprice, har favnet en skygge, og betalt prisen med livets egne, virkelige goder. Kære, søde Elinor, skynd dig bare hurtigst muligt tilbage til ham, som er dit barns ... dit dejlige barns far! Forhold ikke barnet dets bedste ven og naturlige beskytter; og heller ikke dig selv for en kærlighed og en øm fortrolighed, som du jo også i virkeligheden længes imod."

"Ja, hvis det blot endnu stod i min magt!" brast det ud af fru de Roselis; "men vil du nu også høre, hvorledes jeg er straffet for dette fejltrin, som du bebrejder mig så hårdt?"

Og dermed mindede hun nu sin veninde om ham, den unge adjudant, som var kommet så meget på tale hos fru de B..., og som man endnu der beklagede.

"Å, men Elinor, Elinor dog!" Fru de Gernancé slog hænderne sammen; "hvad er det, du har gjort? Og ... hvor jeg beklager dig! Du ser det selv nu, hvorledes denne letsindighed allerede har berøvet dig din hjertefred; og også berøvet dig enhver fred og ro – og med rette, som en retfærdig straf, Elinor! En straf oven i købet, som det ikke engang mere står i din magt at råde bod på. Ægtefælle og alligevel ikke hustru, moder, men uden en hustrus ret til navnet, vil din tilværelse komme til at glide hen under stadig angst for opdagelse, mens du må rødme af blusel ved de følelser, som ellers er så naturlige og en kvindes stolthed. Og at det skal være dig, den strålende skønne, unge fru Elinor, som lykken ellers netop har overøst med alle sine gaver, som på denne vis har berøvet dig selv en glæde, som endog den første den bedste bondekone kan prale med – den at kunne vise mand og bar frem for alverden. Og dette er endda ikke alt; jeg har jo allerede læst i dine ord og dine øjne, hvad du i dit hovmod forgæves har villet skjule for mig; og ikke for mig alene, men også for dig selv: at dit hjerte trods alt ikke er frit mere; du elsker, og det er – *ham*, du elsker."

Ved disse ord skjulte fru de Roselis sit ansigt i hænderne, og tunge tårer begyndte at dryppe fra hendes øjne.

Fru de Gernancé så det og trak hende medfølende ind til sig.

"Kære Elinor," fortsatte hun, "som jeg ser dig her grædende foran mig, mærker jeg straks, hvor langt bedre jeg passer som din veninde end som din dommer. Nu må du ikke sådan uden videre hengive dig til din kummer og sorg alene. Lad os håbe, vi kan finde det rette helbredelsesmiddel for dem begge og håbe på, at Léon stadig er i live, og at alt endnu kan blive godt."

Men ved dette sidste udtryk holdt Elinor pludselig op med at græde.

"Godt?" gentog hun og løftede stolt hovedet. "Nej, undskyld mig, min kære, men jeg ville dog tro om mig selv, at jeg ikke så let kommer til at give mit samtykke til det, du med dit udtryk naturligvis sigter til. En dumhed, ja, en utilladelig dumhed er det, jeg har begået, det er sandt, men det er ikke sket i et anfald af kvindelig svaghed: jeg har *villet* mit fejltrin. Det er så at sige skabt af de lange overvejelser, som mine egne tidligere ulykker har affødt hos mig. Og lad så også være, at jeg nu føler en fuldt oprigtig sorg over, hvad jeg har forsyndet mig med overfor en smuk, fin og begavet ung mand, endog så langt som til måske at have forkortet hans liv. Intet skulle glæde mig mere end en besked om, at han fremdeles var i live, men af den grund at give slip på min uafhængighed og ved hans hjemkomst måske endda vække forestillinger hos ham om, at jeg skulle have vist mig svag, eller at jeg ikke har vidst, hvad jeg selv ville, – nej, det får ingen mig til!"

Fru de Gernancé var hurtigt blevet enig med sig selv om, at tiden endnu ikke var inde til at gå angrebsvis til værks overfor sin venindes hovmodige fordomme og egensindighed. Imidlertid blev fra denne dag af Léon det stadige samtaleemne dem imellem, og uden at hun selv bemærkede det, voksede allerede på den måde Elinors tilbøjelighed for ham i hende, idet hans navn uafbrudt var på deres læber.

På sin side benyttet fru de Gernancé sig behændigt af anledningen til at oprulle alle mulige fristende billeder af den lykke, hun selv kunne glæde sig ved, idet hun altid endte med, at denne samme lykke jo også kunne blive veninden til del. Og

lidt efter lidt gjort usikker i sine tidligere fordomme, smilede Elinor rørt ved alle hendes kærlige råd, men rigtignok tid efter anden med små tilbagefald til sine egne fantastiske frihedsideer, hvorunder hun med indignation viste den tanke fra sig at renoncere på en livsopfattelse, på hvis alter hun allerede havde ofret så meget. Kun på et eneste punkt vedblev der at råde den mest uforstyrrede harmoni de to veninder imellem: Deres fælles, varme ønsker og håb om, at Léon måtte være i live og vende frelst hjem igen.

Som Elinor og fru de Gernancé således sad sammen en dag, som altid optaget af deres diskussioner af disse spørgsmål, blev der uventet bragt dem besked om, at en tjener hos en forbirejsende havde anmeldt sig på slottet med bøn om hjælp til hans herre, som var syg og meget lidende, og som nu lå besvimet i sin vogn.

Fru de Roselis gav øjeblikkelig ordre om, at intet måtte spares for at komme den arme mand til hjælp. Og drevet af den hos alle kvinder så naturlige medfølelse, fulgte hun selv sammen med sin veninde med for personligt at se til den syge.

Denne var imidlertid blevet løftet ud af sin vogn og lå nu udstrakt på grønsværen, ligbleg, ubevægelig og med blodet strømmende fra et sår, som forbindingen var faldet af. Hans tjener lå bøjet grædende over ham, mens han jamrede op om, at alting nu var forbi.

I dette øjeblik var også de to damer kommet til; men ikke så snart havde Elinor strejfet den tilsyneladende allerede døende med et blik, førend hun udstødte et skrig og skjulte sit ansigt ved venindens bryst.

"Det er *ham*!" hvisket hun kvalt; "*ham*, som er kommet for at dø for øjnene af mig!"

"Store Gud, tag dig dog sammen, Elinor, at du ikke forråder dig," svarede veninden hurtigt og indtrængende og i samme lavmælte tone.

Denne lille påmindelse var for Elinor allerede nok. Hun havde hurtigt indset det farlige ved hendes stilling i hele sit omfang og tog sig nu med en voldsom viljesanstrengelse sammen.

Lidt efter blev den fremmede rejsende, stadig bevidstløs, bragt op til slottet.

9

Da Léon atter åbnede øjnene, befandt han sig liggende i en seng med en kirurg ved sin side, som var i færd med varsomt at skifte hans forbinding og for øvrigt yde ham al mulig omsorg. Han vendte sig derpå med forskellige spørgsmål til sin tjener, men blev straks afbrudt af doktoren.

Hvad han nu frem for alt trængte til, var stilhed og ro og søvn!

Imens havde fru de Roselis ventet i feberagtig utålmodighed på nærmere besked om hans tilstand. Og det var med let forklarlig ængstelse, hun nu måtte høre på lægens forklaringer om, hvorledes det stærke blodtab i højeste grad havde udtømt den syges kræfter. Skulle der nu træde sårfeber til, var det at befrygte, at han ikke ville komme igennem det. Den mest fuldstændige ro blev beordret ham som det vigtigste, og endvidere blev det besluttet, at ingen af damerne måtte få adgang til sygeværelset, men skulle nøje sig med at våge over, at deres patient ikke kom til at mangle noget.

Elinor ringede og ville have besked om hans tilstand endnu før solopgang næste morgen, og blev slået med forfærdelse ved at erfare, hvordan feberen allerede havde indfundet sig i nattens løb, og at den syge tilmed var begyndt at tale vildt i sine feberfantasier. Så dybt fortvivlet følte hun sig, at det næsten gjorde hende selv forbavset, og først nu gik det op for hende, i hvilken grad hun nu var kommet til at elske Léon. Nu endelig forstod hun – og tilstod det dermed også ærligt for sig selv – at uden Léon ville hun ikke mere kunne blive lykkelig. Alt hendes

tidligere hovmod med de tilhørende fordomme var som blæst væk, mens hun fra nu af kun var opfyldt af en eneste tanke, nemlig Léon og den fare han svævede i.

Fru de Gernancé, som med rette frygtede for, at Elinors voldsomme sindsoprør måske skulle kunne forråde hende, havde haft det største besvær med at afholde hende fra, trods det givne forbud, at gå ind hos den syge, og måtte atter og atter i løbet af dagen holde hende tilbage.

Men da den næste nat kom og hele huset var gået til ro, holdt Elinor, i al den højtidelige stilhed, som omgav hende – denne stilhed, som kun giver smerten øget liv og kun gør éns angst og bekymringer så meget mere uudholdelige – ikke længere den kvælende uro ud, som fik hende til at kaste sig og vende sig søvnløs på sit leje. Hun stod op igen, listede sig lydløst ud i korridoren og standsede og blev stående ved Léons dør for at lytte. Han lå fremdeles i sit feberdelirium, og hun kunne udefra gennem den lukkede dør opfange brudstykker af, hvad han med skælvende, kvalt stemme fantaserede om.

Og stadig modstandsløs i sin fortvivlelses vold åbnede hun nu døren og gik ind til ham.

Sygeplejersken var faldet i søvn i sin stol. Ved det svage lys fra natlampen genkendte Elinor straks Léons fine, fornemme ansigtstræk, – dette ansigt, som trods alt havde fæstet sig uforglemmeligt i hendes erindring. Men nu lå det med et stift stirrende blik og feberglødende pande og kinder, mens brystet arbejdede tungt under sengetæppet, som om dette hvilede trykkende og tungt på ham.

Elinor lod sig synke om i en lænestol henne ved døren, badet i tårer og med hænderne for øjnene.

Den ubetydelige støj, hun derved kom til at gøre, var nok til at få Léon til at vågne op af sin midlertidige døs.

"Er det hende?" spurgte han. "Vil hun komme alligevel? Nu, hvor jeg skal til at dø, får jeg hende nu endelig atter at se? ... Å, nej, nej! Hun er tabt for mig for evigt ... for evigt!"

Han lå et øjeblik stille, så begyndte han atter:

"Min lille pige, kan de ikke bringe hende til mig? Kan de nægte mig at få hende at se, nu, hvor jeg skal dø? ... Stakkels barn, du må ikke spørge efter din fader! ... For du har ingen mere; han har ikke engang kunnet give dig sin velsignelse i sin sidste stund ..."

Det var ved disse ord blevet Elinor umuligt at holde sin hulken tilbage.

Der gik en skælven gennem Léon, og han drejede hovedet. Men stadig langt borte i sine feberfantasier kunne hans stirrende blik intet opdage.

"Hvem er det, jeg atter ser henstrakt foran mig her?" begyndte hans læber derpå i skælvende oprør at hviske. "Er det ikke *dig*? ... Dig, som jeg synker på knæ for og tilbeder! ... Og jeg har dig atter i mine arme; men så er der denne maske! ... Kære, riv den af, riv den af! ... Hvad var det, du sagde? ... Du vil flygte for mig denne gang også, siger du? ... Men nej! Du undslipper du mig ikke igen!"

Han prøvede i det samme med en voldsom anstrengelse på at rejse sig op i sengen.

Elinor fo'r op og hen til ham med et rasende, forfærdet hastværk, mens hun skreg:

"Nej, gør ikke det, Léon! ... For Guds skyld!"

Han stirrede hende usikkert og overrasket i øjnene, lå så atter stille og sagde så, efter et par sekunders tavshed og nu ganske rolig:

"Å, hvor jeg føler mig dødsens træt! Lad mig få hovedet løftet lidt højere op på puden. Om man blot kunne sove nu!"

Sygeplejersken, som var blevet vækket ved fru de Roselis' angstskrig, var nu kommet til for at rejse ham op i puderne. Fra hende vendte Léon sig imidlertid bort, lod sit hoved synke ned i Elinors skød, og lidt efter var det som om en mere rolig og feberfri søvn end tidligere havde sænket sig over ham.

Grebet af bekymring for, hvad der var blevet af hendes veninde, trådte i dette øjeblik også fru de Gernancé ind over tærsklen til Léons sygeværelse. Også hun var stået op ved daggry, og overrasket over ikke at finde Elinor inde hos sig selv var hun styrtet afsted til sygeværelset og var standset og blevet stående i døren, i stum forbløffelse over det syn som her mødte hende: Elinor siddende på sengekanten hos Léon, og denne i dyb søvn med sit hoved lænet op imod hendes bryst, mens hun selv bøjede sit ansigt i kærlig deltagelse over ham og forgæves kæmpede for at holde de tårer tilbage, som atter var begyndt at strømme fra hendes øjne!

Fru de Gernancé gik hurtigt hen til hende, og hviskede dæmpet og indtrængende:

"Hvad skal dette betyde, Elinor? Hvilken utrolig uforsigtighed af dig!"

"Lad mig gøre, som jeg vil," svarede Elinor. "Uforsigtighed eller ikke, så skal intet kunne fordrive mig fra denne sygeseng mere, førend den arme mand er enten død eller frelst! Hvem der har lyst, kan nu gerne få at vide, at jeg elsker og tilhører

ham; det ville blot være en retfærdig straf for min brøde. Å, Gud, å, Gud, bare han lever! ... Så er hele resten mig ligegyldigt!"

Deres frygt for at kunne komme til at vække den syge tvang dem derpå begge til tavshed, mens Léon vedblev at sove en rolig og helsebringende søvn.

Sådan lod de ham sove i flere timer, indtil han endelig atter slog øjnene halvt op og derpå, omend med vanskelighed, åbnede dem helt. Hans første blik faldt på Elinor, som med skælvende fingre og så forsigtigt hun kunne, søgte at tvinge ham tilbage på sin hovedpude. Han lukkede atter øjnene, men slog dem straks op igen.

"Hvor ... er jeg?" spurgte han med svag stemme.

Han kunne også have grund til forundring ved at se sig nærmest i armene på en kvinde, som et eneste flygtigt øjekast straks måtte have fortalt ham, ikke var nogen almindelig sygeplejerske. Han gjorde en uvilkårlig bevægelse for at hjælpe hende med at befri sig fra sin byrde, og i hans øjne, – hvori bevidstheden nu atter var vendt tilbage, – stod der kun tvivl og forundring at læse, mens de fulgte Elinor uafbrudt, lige indtil hun forsvandt bag et vinduesforhæng, hvor hun prøvede at skjule sig.

"Er det en drøm?" hviskede han anstrengt hen for sig. "Disse ... disse ansigtstræk? ... Hvor har jeg set dem før? ... Jo, vent! ... Nu tror jeg ..."

"Han har genkendt mig fra den aften hos de B...s," hviskede Elinor til sig selv med en vis ængstelse, og i det samme tilføjede Léon:

"Det var ... en aften hos ... fru de B..., tror jeg. Men en eneste gang er somme tider tilstrækkelig til at mærke sig et ansigt

for ... altid." Og atter blev hans øjne med et drømmende udtryk hængende ved Elinor.

"Så, så! ... Vær nu rolig!" formanede hun. "Der er Dem ordineret den mest absolutte stilhed. Fra nu af har De kun at forholde Dem i ro, at tie og ikke tænke, men håbe og sove!"

Lidt efter ankom doktoren og kunne glæde såvel de to damer som sin patient med, at disse timers søvn havde haft en afgørende heldig virkning på hans befindende. Pulsen var faldet betydeligt, og fik han nu intet nyt feberanfald den næste nat, kunne man betragte ham som værende udenfor al fare.

Elinor havde næppe kunnet få vejret af bare spænding under doktorens forklaring, og nu lagde hans ord sig som en dulmende balsam over hendes tidligere angst, mens en lykke, som hun ikke var i stand til at skjule, atter fik roser til at blomstre frem på de fløjlsbløde kinder, som indtil nu havde været blege og våde af tårer.

Da aftenen kom, kunne intet afholde hende fra at sætte sig med et håndarbejde i et hjørne af Léons sygeværelse. Hun ville selv være nærværende, hvis et nyt feberanfald, sådan som lægen havde antydet, skulle indfinde sig. Men gudskelov udeblev noget sådant helt; han fik i stedet en god nats søvn, og den påfølgende morgen kunne doktoren ved sin ankomst afgive erklæring om, at al fare var ovre. Imidlertid mente han at burde forberede fru de Roselis på, at Léons rekonvalescens ville komme til at trække længe ud, og at der kunne være fare for den syge forbundet med enhver form for rejse med tilhørende besværligheder, indtil hans sår havde lukket sig fuldstændigt.

Samtidig med, at Elinor under denne forklaring gjorde sit yderste for at lægge en passende kølig medfølelse med

patienten for dagen, hamrede hendes hjerte i virkeligheden af glæde ved tanken om de fremtidsudsigter, som herved åbnede sig for hende med et langt, fortroligt samvær med Léon hele sommeren igennem, hvor hun kun havde ham at beskæftige sig med og atter føre tilbage til lykken, således som hun allerede havde givet ham tilbage til livet.

Det varede heller ikke længe, førend Léon selv var i stand til at bevidne den elskværdige slotsfrue sin taknemmelighed. Han var stadig af den faste mening, ikke at have mødt hende mere end én gang tidligere. Men allerede dengang havde hun såvel ved sin skønhed som ved sin fine forståelse og medfølelse for altid erobret sig en plads i hans hjerte og erindring.

Også fru de Gernancé opsatte sin hjemrejse, og de to veninder tilbragte fra nu af omtrent al deres tid inde hos deres patient, hvor man fordrev tiden på forskellig vis med at læse for ham og spille dæmpet, beroligende musik. Leon befandt sig som den ædle Bayard, plejet af de tvende søstre – eller i grunden noget endnu bedre. Elinors aldrig svigtende årvågenhed gættede og forekom ethvert af hans ønsker; stadig vidste hun fuldstændig at finde den mest bekvemme stilling for ham og omgav ham i det hele taget med disse tusind forskellige små opmærksomheder, som man føler sig så godt til mode ved uden egentlig at kunne pege på nogen enkelt som særligt betydningsfuld.

Under sin rekonvalescens var det også, at Léon endelig kunne fortælle om, hvad der var sket med ham under og efter den tidligere omtalte, blodige træfning dernede i Spanien.

Hårdt såret var han blevet liggende tilbage på slagmarken, indtil en bondekone, bevæget af hans ungdom og fortvivlede

stilling, havde taget sig af ham, bragt ham hjem til sig og havde plejet ham på det bedste, hvorved hun havde frelst ham fra en sikker død. Han var allerede begyndt at komme sig, da han ved ankomsten af et friskyttekorps pludselig så sig tvunget til hurtigst muligt at komme væk fra landsbyen, hvis han ikke ville falde i disse vilde, rå menneskers hænder. Da han endelig og under tusind forskellige farer var nået frem til Bayonne, havde hans utålmodighed ikke tilladt ham her at lægge sig til ro for at afvente sin fuldstændige helbredelse. Det var derfor, rejsens anstrengelser til sidst var endt med at overmande ham helt og hidføre dette tilbagefald, hvorunder en højsindet gæstfrihed og hjælpsomhed var blevet ham til del der på slottet.

Dette var i korthed hans fortælling, ud fra hvilken Elinor nu havde let nok ved at finde forklaringen på den uvished, som så længe havde rådet om hans skæbne.

10

Den eneste, som kunne have haft årsag til at beklage sig over husets nye gæst, var lille Léonie. Ikke nok med at, hun med vilje blev holdt væk fra sygeværelset, hvor hun med sin livlighed ville være kommet til at virke alt for forstyrrende, men hendes moder var også på en måde genert ved at vise hende frem for Léon, som om han straks ville have gættet sig til, hvor meget hun burde interessere ham.

Imidlertid var den lille så vant til aldrig at være fra sin *mama*, at hun nu var på en evig jagt efter hende.

Så traf det sig en dag, at hun fandt døren ind til patienten stående på klem. Hun skubbede den sagte op, stak sit kønne lille hoved ind gennem sprækken og fæstede et både frygtsomt og nysgerrigt blik på denne "fremmede mand", som hun nu så for første gang. Léon var selv den første, som med et overrasket udbrud fik øje på hende.

"Nej, men hvad er det dog for et dejligt barn?" udbrød han.

"Barnet" var allerede atter på flugt, da hendes mor med hamrende hjerte og rød helt op i panden kaldte hende tilbage, tog hende i sine arme og bar hende hen og anbragte hende på skødet af Léon.

Og Léon, som med hjertet stadig fyldt af sine erindringer, ved synet af barnet havde følt sig gennemrislet af hidtil for ham ukendte følelser, betragtede nu den lille pige med kærlige blikke, kælede for hende på tusind måder og forhørte sig så i en bevæget tone om hendes alder.

Og Elinor, som allerede troede sig halvvejs opdaget, gav hende i sin forvirring med vilje et år for meget.

"Jeg ville have troet, hun var yngre," bemærkede Léon og kvalte et suk, idet han atter faldt hen i drømmerier.

Léonie, som nu ikke var bange for "manden" mere, var ikke til at få ned fra sin nye vens skød, og heller ikke Léon selv kunne beslutte sig til at fjerne hende.

"Så bliver jeg jo nok nødt til at gøre det," bemærkede Elinor smilende. "Jeg ser jo, hvilken sindsbevægelse dette har bragt Dem i, og kan blot beklage, at jeg har været skyld i det."

"Å, sig ikke det, frue," svarede Léon; "De skulle bare vide, i hvilken grad synet af hende minder mig om ..."

"Jeg forstår," sagde Elinor. "Under forudsætning altså af, at det er Dem, som selv var helten i en vis interessant fortælling, som jeg på ingen måde har glemt, gætter jeg mig uden særligt besvær til Deres følelser."

"Nuvel, frue," brast det Léon over læberne i skælvende sindsoprør, "helten i denne historie var ganske vist mig selv! Mig, som grusomt tilbagevist af den samme kvinde, om hvem jeg først tænkte, at hun havde valgt mig for livet, ikke desto mindre og trods alt er forblevet hendes minde tro; mig, som begræder en skygge og forfølger et tomt fantasibillede, som ikke har kunnet dø og for hvem livet ingen lykke mere har tilbage."

Det var kun med møje, Elinor kunne holde sine tårer tilbage.

"Med andre ord," spurgte hun frygtsomt, "De – elsker altså stadig denne kvinde?"

"Om jeg stadig ... elsker hende? Om jeg virkelig endnu skulle kunne være svag nok til det," svarede Léon, "det kan jeg ikke

sige noget om. Men det ved jeg, at de timer, jeg har tilbragt i hendes nærhed, de vil ved deres søde fortryllelse, ved deres vidunderlige minder om alt hos hende, selv hendes kapricer, for altid stå indristet i min erindring, ligesom det er hende, som har knækket mig for livet og for altid gjort det af med min tro på såvel dette som på menneskene."

"Å, sludder!" råbte Elinor; "en sådan udholdenhed forlanger sin belønning, og tro mig, der oprinder den dag, da det bliver hende som kommer til Dem, bevæget og angrende og underkaster sig Deres vilje og krav, og som da vil gøre alt godt igen, hvad hun har forbrudt og derfor også fortjener Deres tilgivelse."

"Det sker ikke, frue! Der er nu gået tre år hen, hvori dette uhyre af hovmod og ufølsomhed ikke har værdiget mig så meget som et eneste ord, blot til erindring. Antagelig er hun atter taget tilbage til Indien eller Amerika, hvad ved jeg? Nu triumferer hun og ler ad min godtroenhed, og derfor skal og vil jeg glemme hende! Jeg er for ikke så lang tid siden begyndt at føle, at dette måske ikke længere turde være en umulighed for mig. Ja, jeg er ikke engang sikker på," tilføjede han pludselig i en bevæget tone, "om ikke denne forvandling kunne komme til at indtræde hos mig kun alt for snart?"

"Og da vil De ... glemme ... hende, Léon?"

Hendes spørgsmål blev fremsat med et bebrejdende og samtidig så ømt tonefald, at Léon måtte se på hende, og opdagede tårer i hendes øjne.

Han fandt først ikke ord.

"Å, frue," greb han derpå hendes hænder, "hvis De vidste, hvor denne Deres interesse for mig er mig dyrebar! Å, hvis blot *hun*

havde haft Deres rørende, sjælfulde følsomhed! Da ville jeg været lykkelig nu, og skulle have siddet med min egen lille datter på skødet, som måske havde været lige så sød og smuk som den lille der."

Og idet han hævede sine øjne mod Elinor med et endnu mere dvælende sørgmodigt blik i dem end før, tilføjede han:

"Og ... med hendes moder ved min side ... som min kærlige hustru!"

Skælvende af sindsbevægelse tog Elinor nu for alvor lille Léonie til sig.

"Nej," sagde hun samtidig, "alle disse erindringer er ikke til noget, og nu får De ikke lov til at have barnet mere!"

"Det var blot en drøm, kun nogle flygtige sekunder, frue," svarede Léon. "Tilgiv mig, men hvorfor så hastigt rive mig ud af den?"

Nu turde Elinor ikke høre på ham mere, men flygtede bort med den lille og lige ind til fru de Gernancé for at fortælle hende om hele dette optrin.

Fra denne dag af kom lille Léonie til at være en lige så stadig gæst inde hos deres rekonvalescent som sin moder. Han spurgte uafladeligt efter hende og havde fået hende næsten lidenskabeligt kær.

Léonie på sin side var også kommet til at holde umådelig meget af ham, var utrættelig i sine venskabsbeviser og ville altid have sin plads mellem *mama* og ham. Denne jævne kærlighedsfordeling mellem dem begge gav dog snart anledning til visse vanskelige situationer, som fyldte Elinor

med hemmelig henrykkelse, mens de modsat gav øget næring til Léons drømmerier og melankoli.

Imidlertid skred hans helbredelse synligt frem, efter at hans sår nu havde lukket sig helt. Men også tiden havde, under det lykkelige samvær med en stadigt voksende fortrolighed, fået vinger, så man – før man vidste et ord af det – allerede befandt sig i december og ved vinterens begyndelse.

Fru de Gernancé havde længe sagt, at hun måtte tilbage til byen, indtil hun til sidst erklærede, at nu skulle det være. Til alles forbavselse sluttede også Léon sig ganske uventet til hende, idet han med en stemme, som en synlig sindsbevægelse havde gjort næsten ukendelig, bad om tilladelse til at måtte gøre fruen følgeskab.

Og da Elinor kom med modforestillinger, var det som alle dæmninger blev sprængt.

"Å, lad mig rejse nu, frue!" bad han. "Jeg har kun alt for længe benyttet mig af denne fristende farlige gæstfrihed hos Dem, som jeg ingen krav har på. Lad mig nu få lov at komme væk, flygte min vej fra Deres og fra dette henrivende barns nærhed, fra Deres fortryllende omsorg for mig og hele dette samvær, som har fået månederne til at gå som en drøm for mig, og lad mig så atter synke tilbage i den ensomhed, jeg nu engang af livet er bestemt til."

"Men ... men," stammede Elinor, "De må da i det mindste vente, til vi har hørt, hvad doktoren siger?"

"Å," svarede Léon, "det kan hænde, at de farer, jeg her frygter for, er af den slags, som ingen læge har en kur for. Det er min lod i livet at flygte fra alt elskværdigt, alt, hvad der lokker og

behager. Og jeg kan ikke lægge tilstrækkelig stor afstand mellem mig og dette sted, som ..."

"Nå ja," vendte Elinor efter denne Léons sidste erklæring sig om imod fru de Gernancé, "så må jeg vel overlade min invalide hr. ridder til din omsorg fra nu af. Men så står du mig også til ansvar for ham, forstår du?"

Noget overrasket over, at hun så villigt gav slip på ham, trak Léon sig derpå straks tilbage for at gøre sig klar til sin afrejse. Elinor fulgte ham smilende med blikket, indtil fru de Gernancé, i en uvillig og indigneret tone udbrød:

"Du skulle vel aldrig ville benåde mig med en lille forklaring på dette ny komediespil, Elinor? Du må da se, at det er af frygt for at komme til at blive forelsket i dig, han vil flygte bort? Hvad i alverden venter du mere på for endelig engang at få gjort en ende på dine tåbeligheder? Og finder du virkelig stadig morskab ved med nye påfund at lægge denne mand på pinebænken?"

"Men tænk dog, kære, hvor fortryllende for mig at stå her som min egen rivalinde," svarede Elinor. "To gange, under så vidt forskellige former, at have gjort indtryk på ham! Han er mig tro, helt ind i sin ubestandighed! Og stadig lige hensynsfuld, lige meget manden af ære! Han flygter fra mig for ikke at være mig utro; han har elsket mig og elsker mig fremdeles! Å, hvor jeg er lykkelig!"

"Og hvad skal der så ske i fremtiden med den arme Léon? Hvornår agter du endelig at beskæftige dig lidt med *hans* lykke? Gør nu alting op med ham straks, Elinor, så tager vi sammen til Paris for der at få den forening knyttet mellem jer, som jeg nu må antage, ikke længere ejer noget skrækindjagende for dig?"

"Nej," svarede Elinor, "lige nu er det kun jer to, som rejser. Jeg har min plan færdig og vil ikke opsætte det længe, før jeg følger efter."

"Elinor, Elinor! ... Stadig disse romangriller og fantasipåfund?"

"Kun for denne eneste, sidste gangs skyld, kære! Jeg lover dig højtideligt, at det *skal* være den sidste."

I dette øjeblik trådte Léon atter ind, og man kunne se på ham, at han for denne pludselige afrejses skyld befandt sig i en nervøst oprevet og stærkt bevæget sindsstemning.

I højeste grad utilfreds, som fru de Gernancé stadig følte sig med hensyn til sin veninde og hendes nye påfund, så hun sig ikke desto mindre nødt til at føje sig efter hendes luner, og forsvandt for at gøre sig rede til afrejsen.

Lidt efter kom selve skilsmisseøjeblikket, men da det indtraf, svigtede modet til sidst dem alle. Elinor flød hen i tårer og pålagde fru de Gernancé alle mulige forsigtighedsregler med hensyn til deres patient, mens veninden på sin side lovede at indlogere ham hjemme hos dem selv og der fuldende Elinors helbredelsesværk. Imens blev Léon, bleg og alvorlig, stående ved den ventende vogn og fornyede her sine varme taknemmelighedsforsikringer, ganske vist i en tone, som man ellers helst gemmer til erklæringer af en varmere natur. Lille Léonie havde han allerede gentagne gange sat fra sig for atter at løfte hende op til sig til et nyt farvel, mens barnet på sin side absolut nægtede at skilles fra ham.

Fru de Gernancé trådte tæt hen til Elinor:

"Der er endnu tid," hviskede hun.

Og Elinor vaklede et kort øjeblik, men svarede så:

"Nej, der findes for mig kun en eneste udvej til at få denne vanskelige tilståelse over mine læber."

"Udmærket så! Som du vil."

Dermed trak fru de Gernancé Léon afsted med sig. De steg sammen til vogns og var snart efter forsvundet på vejen til Paris.

11

Så var Elinor atter alene, men kun for at føle, hvordan ensomheden på slottet fra nu af var blevet hende en uudholdelig plage, og at det kun kunne være den lykke, hun netop havde fået ligesom en lille forudfølelse af, som for fremtiden ville kunne gøre hende virkelig lykkelig. Og hun tænkte da heller ikke på andet end snarest muligt atter at mødes med sin veninde og *ham*, denne mand, som hun allerede så på med en hustrus øjne.

Ugedagen efter de andres afrejse steg hun sammen med sin lille datter i al stilhed af ved sit hôtel i Paris. Kun fru de Gernancé var underrettet om hendes ankomst.

Det tog hende i begyndelsen en del tid og mange overtalelser at få sin veninde med på sin – stadig temmelig romantiske – plan for, hvordan hun skulle afsløre sig selv overfor Léon, som hun nu havde udviklet i alle enkeltheder for denne. Men til sidst var det alligevel lykkedes hende at få hendes bistand ved et påfund, hun selv var henrykt over, og de skiltes først, efter at de var helt enige om samtlige detaljer ved udførelsen.

De årlige operaballer havde atter taget deres begyndelse, og en aften sendte fru de Gernancé en anmodning til Léon om at komme med til et af dem. Léon sagde først Nej med en heftighed, som hun ikke havde været forberedt på; men dette sted var med alle sine minder om et eventyr, han så letsindigt havde styrtet sig ud i, og som vistnok havde ødelagt hele hans

fremtidige lykke for ham, blevet ham ligefrem forhadt, så han havde gjort en dyr ed på aldrig at ville sætte sin fod der igen.

Imidlertid gav fru de Gernancé ikke tabt. Hun udbad sig kun hans arm, indtil hun havde fundet … en eller anden tilrejsende … som hun vidste ville være der, og som hun morede sig med at drille lidt. Og da det i længden var Léon umuligt at afslå en veninde af fru de Roselis noget, gav han endelig, omend modstræbende efter, og de tog sammen afsted til operaen.

En hær af minder bestormede ham og tog næsten vejret fra ham, da han atter så sig om på dette sted og i denne menneskevrimmel! –

Fru de Gernancé gik nogle gange frem og tilbage i operasalen med ham, men lod så pludselig, som om hun pludselig havde fået øje på den, hun søgte efter, hvorpå hun gav ham hans frihed tilbage og sagde Farvel.

Hun havde ikke mere end lige sluppet hans arm, før der lød en stemme næsten lige ind i øret på ham og som trods maskeradejargonen pludselig drev alt blodet til hans hjerte:

"Aha, der greb jeg dig, du troløse! … Så det er ikke mig, du søger mere på operaballet?"

Han vendte sig lynsnart om, og … hvem skulle han finde ved siden af sig andre end *hende*, hans skønne ukendte fra dengang? Den samme røde domino, den samme maske, ja, selv den samme, diamantbesatte agraf i hendes bælte, som han mindedes fra dengang.

"Det er hende!" råbte han og greb hendes arm, som han ivrigt stak ind under sin egen. "Skal jeg virkelig finde Dem igen? … Jeg

ser Dem lyslevende foran mig igen og føler Deres arm under min egen –! Hvis jeg blot forstod ved hvilket mirakel –?"

"Og det gør dig forbavset, selv om du allerede kender mit talent for mirakler?"

"Ja! Og det eneste, jeg har set af Dem."

"Og dog bliver, hvad du *har* set af mig, intet imod, hvad der venter dig. Nu, hvor du atter er i min vold, så vent dig blot det meste overraskende. Din lykkes lod er kastet, og hvad det skal skænke dig, er sin fuldbyrdelse nær!"

Efterhånden som hans ukendte således lod munden løbe, var imidlertid Léons første uvilkårlige glædesudbrud ved hendes uventede tilsynekomst snart atter ovre og forvandlet til uvilje. Denne letsindige kommandotone hos en kvinde, som – rent bortset fra alle hendes andre forsyndelser! – havde tre års fuldstændig glemsel af ham på sin samvittighed, måtte nødvendigvis såre ham på et meget følsomt sted. Og derpå steg også andre tanker og forestillinger frem om hende, – som heller ikke var til hendes fordel, – og meldte sig i flok og følge, den ene efter den anden.

Han blev pludselig stående stille.

"Godt, frue! Og hvad er det så, De har tænkt Dem med mig?" spurgte han koldt. "Hvad er det for nye teaternumre, De har i baghånden til at føre mig bag lyset med?"

Hun stirrede på ham:

"Kan en mand forandre sig så helt og aldeles på blot tre år? Er dette den samme, glødende ømme og blide Léon, som her på dette sted tilsvor mig, ikke kun sin uudslukkelige kærlighed, men også sin ubetingede underkastelse?"

"Og hvis jeg er blevet en anden, hvis er så skylden? Mon ikke hende, som med grusom ligegyldighed har leget med min trofasthed? Som har ødslet alt, hvad en mands mest brændende længsler higer efter, på mig, for så at lade mig stå ene tilbage, udjaget af mit paradis og bedraget for mine mest retmæssige håb? Mon ikke hende, som har ladet tre lange års glemsel falde over mig og mine kvaler og min bitre sorg?"

"Vær dog ikke så streng, Léon! Her er jeg jo atter for at rette op på det hele og give dig alt det tilbage, som du klager over at have mistet!"

"Ja, det siger De, men hvilken tillid kan jeg fæste til Deres ord? Hvordan kan jeg stole på, at De ikke ligesom sidst om et øjeblik atter er borte, forsvundet for mine øjne, mens det eneste spor, De efterlader Dem, er alt det onde, De har forvoldt mig? Hvem kan måske svare mig for, at De ikke nu igen har en eller anden list i beredskab til mig?"

"Nej, Léon," afbrød hun ham i en bevæget tone, "noget som helst i den retning eller i det hele taget flere hemmeligheder, det er der aldrig mere tale om! Tro mig, også jeg har lidt! Men du skal nu kun se på alle disse påfund og kvaler som noget, der alene tilhører fortiden, og på mig fra nu af kun som din trofaste hustru."

"Hvad De ikke før har villet blive!"

"Det er sandt; jeg erkender min brøde; og netop derfor er det, at jeg har søgt dig her, for endelig at kunne skænke dig al denne kærlighed, som ..."

"Som De ... foragtede hos mig! Så ren og trofast og ægte, som den af et overstrømmende hjerte blev Dem budt af mig? For hvilket nyt indfalds skyld er det, De nu pludselig fremsætter

krav på den? Og hvorledes ved De, om den overhovedet eksisterer mere? Ville der måske være nogen mening i at gå og gemme på og værne om en meningsløs lidenskab for et væsen, som stadig skjuler sig og forsvinder for øjnene af mig? Og hvem kan garantere Dem, at jeg skulle vedblive at være den samme, og at det ikke i stedet for nu kunne blive mig, som sagde nej tak til denne forbindelse, som før var *Dem* så forhadt? At heller ikke jeg er rede til uden videre at give slip på min uafhængighed, skønt jeg ikke har måttet betale den så dyrt som De!"

Med dette sidste, grusomme udfald havde Léon ramt hende lige i hjertet. Alt, hvad Elinor havde bragt med sig til dette gensyn af strålende munterhed og ømme forhåbninger, var som vejret bort. Dybt ydmyget og samtidig gennemtrængt af en bitter erkendelse af det berettigede i hans bebrejdelser, uventede som de var for hende, svigtede både modet og styrken hende nu.

Léon, som blev opmærksom på, hvorledes det kun var med besvær, hun holdt sig oprejst, førte hende hen til en lidt afsides stående sofa og satte sig ned ved siden af hende. Og til alt held gav hendes sindsbevægelse sig nu udløb i en forløsende og lindrende gråd.

Dette oprigtige udbrud af smerte fik Léon til øjeblikkelig at angre sin hårdhed.

"Tilgiv mig, De, som stadig er og bliver mig lige ufattelig," hviskede han bevæget, "at jeg lod mig henrive til disse grusomme ord. Men svar mig nu, om jeg efter så mange vidnesbyrd om Deres ligegyldighed for mig, nu også kan gøre regning på at finde Dem i stand til at nære mere ægte følelser?"

Han trængte samtidig ind på hende for at få hende til at tage den skæbnesvangre maske bort fra sit ansigt og derpå give ham lov til at følge hende hjem. Et eneste øjeblik følte Elinor sig fristet til at give efter, vise sig for ham og dermed på stedet afvæbne ham. En forståelig frygt hos hende for en scene i den anledning, som ville drage de øvrige maskeradegæsters opmærksomhed hen på dem, sammen med et ønske om at anstille en sidste prøve og dermed føre sin forud lagte plan helt til ende, standsede hende imidlertid på halvvejen. Hun trak atter sin maske tæt op for øjnene og anstrengte sig mere end nogensinde før for at forstille sin stemme.

"Følge mig hjem herfra?" svarede hun i sørgmodig tone. "Deres valg af tidspunkt for det er noget upassende, og De har selv lært mig at være fornuftig. De taler også om at få lov til at fjerne min maske? Men hvorfor vise Dem en kvindes ansigt, som De ikke mere kan elske? Og i særdeleshed, siden jeg nu kender grunden til Deres kølighed. Jeg ved meget vel, hvad der er hændt Dem under Deres rekonvalescens, og af hvilke hænder De har været plejet."

"I så tilfælde," svarede Léon alvorligt, "bør De også vide, at kun den allermest varme beundring og taknemmelighed fra min side dér vil kunne være nok. Nej, jeg forsvarer mig ikke! Hvorledes skulle jeg vel efter tre hele måneders fortroligt og lykkeligt samvær med en kvinde, hvis mindste ros ligger i hendes skønhed, fordi hun desuden er i lige høj grad åndfuld, forstandig og varmt følende, – med en dame, som i sig har forenet hele sit køns tilbageholdne værdighed med denne rørende hjertensgodhed, som kun gør dem endnu mere indtagende, – svar mig, hvorledes skulle jeg vel, med den mest

opofrende omsorg plejet og værnet om af en sådan kvindes hænder, overhovedet kunne undgå at få mine øjne op for så sjældne og uvurderlige egenskaber hos hende og lære også at sætte den rette pris på dem? Og lad mig gerne tilføje: også bevare dem for altid i min erindring?"

Næsten overvældet af sin egen jubel ved at lytte til denne lovsang over hende, følte Elinor samtidig, at blev hun der blot et øjeblik mere, ville hendes sindsbevægelse, al selvbeherskelse til trods, dog alligevel forråde hende. Hun rejste sig hurtigt.

"Må De blive lykkelig, Léon," sagde hun, "og Deres lykke vil være min! Om mig selv skal jeg ikke mere tale til Dem. Jeg stiller intet krav på Dem mere! De er fri! Men måske De alligevel gerne ville se Deres lille datter?"

"Om jeg vil –?" råbte Léon; "kan De tvivle om det?"

"Godt, vil De da i morgen komme til frokost hos mig? Så skal De få hende at se!"

Hun opgav ham sin adresse, men uden navn: "Mine folk vil modtage deres ordrer," tilføjede hun, "og vise Dem vejen."

Dermed skyndte Elinor sig bort, endnu skælvende af bevægelse ved det, som var passeret imellem dem.

"Å, min Gud, hvor skulle dette dog være endt?" hviskede hun frem for sig i bleg skræk ved erindringen, "havde jeg ikke haft denne anden mulighed til at tilvende mig hans agtelse og kærlighed under."

12

Léon tilbragte en søvnløs nat i voldsom nervespænding.

Så havde han dog endelig fundet dette objekt for så megen sorg og savn igen! Han skulle virkelig få hende at se, og denne datter ligeledes, – *hendes og hans!* –, som han i fantasien havde dannet sig så mange forestillinger om. Og det ville utvivlsomt ikke længere blive ham nægtet at træde ind i sine rettigheder som ægtefælle og fader – disse to titler, han så brændende havde higet efter, kunne nu blive hans! –

Men samtidig ville nu også et andet billede trænge sig frem i forgrunden, – mellem ham og disse to: Fru de Roselis! Og sammenligningen mellem hende og hans ukendte faldt ikke ud til gunst for den sidste. Hvilken kvinde i verden ville overhovedet i Léons øjne skulle kunne sammenlignes med fru Elinor?

Nøjagtigt på det til frokosten fastsatte klokkeslæt ringede Léon på ved den oplyste adresse, og det første ansigt som mødte hans, da der blev lukket op for ham, var den samme sortes, som havde spillet en rolle i hans første eventyr.

Han blev af denne vist vej gennem en suite af elegant møblerede saloner og frem til en dør, som han åbnede, samtidig med at han meldte:

"Hr. de Préval!"

Léon trådte indenfor og befandt sig i et boudoir, som omgående genkaldte et vist andet for ham, som han aldrig ville kunne udslette af sin hukommelse. Og på en chaiselong i

værelsets baggrund lå en kvinde udstrakt – ganske som dengang – i halvt hvilende stilling, men nu med en lille pige ved sin side.

Ved lyden af Léons fodtrin vendte hun sig om.

"Hvad ser jeg –!" Han tumlede uvilkårligt et skridt tilbage. "Elinor –!? ... Er så megen lykke mulig –? ... Det er er vel kun en grusom, en forfærdelig leg med mig? ... Men for Guds skyld, hold inde, jeg beder Dem, eller jeg dør for Deres fødder ...!"

Men i dette øjeblik kom den lille Léonie styrtende imod ham for at kaste sig i hans arme. Og samtidig pegede hun på ... den anden halvdel af ... den ring, som hun bar i en kæde om halsen.

"Tsøte Léon," sagde hun til ham i sit yndigt mangelfulde barnesprog, "vil du nok tætte itand denne ling for mig?"

Léon betragtede den nærmere og udstødte et skrig af overraskelse og lykke. Og så bevæget var han, at han måtte sætte sig ned for med mat stemme at gentage igen og igen:

"Elinor ... og min datter! ... Min datter og ... og Elinor ...!"

Og allerede lå Elinor med sine arme om hans hals. Selv lagde han sin ene arm om hende, mens han med den anden også drog lille Léonie til sig. Og så indtrådte en tårefyldt stilhed, hvor ingen af dem mere fandt ord for de følelser, som deres hjerter flød over med.

Elinor var den første, som brød stilheden, mens hun ømt lænede sit hoved ind til Léons skulder.

"Ja ... din datter!" smilede hun lykkeligt. "Ligesom du i mig har din hemmelighedsfulde ukendte, din elskerinde, din trofaste ven og sygeplejerske, som under så mange skiftende former aldrig har ophørt at være beskæftiget med dig, men som fra nu af og for al fremtid kun vil være din lykkelige hustru og

dit barns moder. Kære, elskede Léon, tilgiv mig alle de prøvelser, jeg har ladet dig gå igennem, og tilgiv mig frem for alt en dårskab og et påfund, som også jeg lidt ved. Det var første gang og vil blive den sidste! Din tankeløse, hovmodige ukendte modtog på maskeballet i går en lærestreg af dig, som hun kun havde alt for godt af, og som din hustru aldrig skal glemme."

Men mere af dette ville Léon ikke høre stiltiende på.

"Nej, nej, nej, Elinor!" udbrød han. "Tilgiv du på din side også mig, og vær forvisset om, du kære, velsignede … både du og vor lille Léonie her! … at der intet, intet fra min side skal blive sparet for at bringe os alle fuld erstatning for disse tre lange år, som vor kærlighed er gået glip af."

I dette øjeblik blev fru de Gernancés ankomst meldt, og Elinors veninde viste sig ikke mindre strålende glad over deres forening end de selv. Men rolig og klogt reflekteret, som hele hendes væsen af naturen var, smilede hun:

"Tilstå det så nu, Elinor, – og lige så gerne først som sidst, – at al denne lykke ville være faldet i dit skød alligevel og du kunne samtidig have sparet jer begge for tre hele års sorg og bitterhed, hvis du i stedet for stædigt at ville gå dine egne veje og skrive dine egne love, pænt og stilfærdigt havde fulgt samfundets og vores almindelige sociale vedtægter?"

"Kære!" Elinor slog armene om sin veninde, "lad alt dette være glemt og begravet fra nu af. Den erkendelse, du der omtaler, er jeg jo allerede selv kommet til: at det alene er på bekostning af sin lykke, en kvinde kan tillade sig et dristigt forsøg på at ville afkaste sig de bånd og forpligtelser, som engang er hendes køn pålagt."

Om "Kærlighed i maske"

Forfatter: Honoré de Balzac (1799-1840).
Org.udgave: *L'Amour Masqué, ou Imprudence et Bonheur.* Roman inédit du Honoré de Balzac. La Renaissance du Livre, Paris 1911.
Denne udgave baseret på: *Den røde domino eller Kærlighed bag masken.* En tidligere ukendt roman af Honoré de Balzac. Oversat fra fransk af Holger Sinding. Kommanditselskapet Narvesens Kioskkompani, Kristiania 1913.
Oversætter: Holger Sinding (1853-1929), dansk versionering ved Kim N. Jensen.
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: "*Der Stern des Nordens*" (Efter *Payne's Universum*. Fünfter Band, Leipzig 1846).

ISBN 978-87-7979-864-9

1. ebogsudgave

www.ebib1800.dk

